

# slovo PRAVDY



04  
2022

**Číslo:** 04 2022

**Ročník:** XXI

**Vydavateľ:** Kristova Cirkev Bratov  
Miestny zbor S.Mitrovica

**Zodpovedný  
redaktor:** Ján Rybár

**Webová stránka:** [www.slovopravdy.com](http://www.slovopravdy.com)

**E-mail:** [redakcia@slovopravdy.com](mailto:redakcia@slovopravdy.com)

**Adresa redakcie:** Janka Kráľa 4  
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec  
PAK 395416  
Srbsko

Ján Šerfel  
Hviezdoslavova 77/19  
05935 Batizovce  
Slovenská Republika

**Tlačí:**



# OBSAH

**2**

„... povážte toho, ktorý strpel ...“

**4**

KRISTOVA OSOBA [29]

Jeho nespochybniteľná smrť [6]

**6**

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[4] Keď sa z dvoch negácií stane pozitívum

**9**

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH [4]

Jej zjavenie (2)

**12**

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVŇUJÚ

[11] Boh je milosrdný

**15**

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[7] Posledné dni Cirkvi na Zemi

**18**

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[8] Posledné dni Cirkvi na Zemi

**22**

POŽEHNANÝ

[4] Jakobovo požehnanie

**27**

VEĽKÉ EVANJELIUM

Rimanom 8:1

**28**

VEĽKÉ EVANJELIUM

Rimanom 8:32

**29**

VEĽKÉ EVANJELIUM

Rimanom 10:9

**30**

VEĽKÉ EVANJELIUM

1. Korinťanom 1:18

**31**

VEĽKÉ EVANJELIUM

1. Korinťanom 15:3-4

**32**

VEĽKÉ EVANJELIUM

2. Korinťanom 4:4-6



„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“

Efežanom 1:13

*Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.*

*Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.*

## „... povážte toho, ktorý strpel ...“

(Žid. 12:3).

**K**ed' pred niekoľkými mesiacmi prehládali členovia istej rodiny veci svojej nedávno zosnulej babičky, našli odkaz, ktorý jej manžel napísal v Číne v roku 1942 a ktorý citoval nasledujúcu báseň:

### „Vydrž“

*V dňoch, ako sú tieto, keď na nás všetko dolieha,  
Kde sme obklopení bolesťou a smútkom,  
To znavené srdce tak rado počuje ten sladký zvuk  
Hlasu Pána Ježiša – „vydrž“.*

*Och! Spomeň si na Toho, čo po tejto zemi kráčaľ,  
Kto zostúpil tak nízko, aby v chudobe sa narodil,  
Pomysli na Jeho nesmiernu cenu a milosť,  
To je Ten, kto hovorí: „vydrž“.*

*Aké milé myslieť na to, že pre nás opustil Svoj trón,  
A ponížil sa tak hlboko, že kráčaľ po tejto ceste sám,  
Iba V Ňom mal Otec dokonalé zaľúbenie,  
Preto hovorí: „Vydrž“.*

Táto rodina chcela zistiť pôvod tejto básne, a preto ju hľadala na internete. Dopracovali sa však iba k jednému výsledku: našli ju na webovej stránke „Assembly Testimony“, v čísle, ktoré vydali v mesiacoch máj – jún 1963! Na základe toho sa na mňa obrátili e-mailom s prosbou, či by som mohol do tejto situácie vniesť ďalšie svetlo,

čo sa mi, žiaľ, nepodarilo. Ak má niekto, kto číta tento článok, nejaké bližšie informácie o autorstve, alebo okolnostiach vzniku tejto básne, dajte mi vedieť a ja ich poskytnem ďalej.

V Číne nebolo nikdy ľahké stať sa kresťanom a výnimkou nebol ani rok 1942, kedy sa tento región ocitol uprostred druhej čínsko-japonskej vojny; ide o jeden z najväčších konfliktov druhej svetovej vojny, počas ktorého v tejto oblasti zahynulo veľké množstvo ľudí. Väčšina tých, ktorí dnes čítajú tento časopis, sa celkom iste nenachádza v takej ťažkej situácii, no

aj uplynulý rok priniesol svoje vlastné ťažkosti: medzinárodné, národné, lokálne i osobné a určite nie je veľa takých veriacich, ktorých sa to nedotklo. Ako máme reagovať, keď sa ocitneme uprostred takýchto búrlivých čias? Rovnako, ako nás nabáda aj táto báseň: „Vydrž“.

V Liste Židom sa často vyskytuje slovo „vydrž“ a jeho rôzne formy (napríklad „vydržať“). Tieto prekladajú rôzne grécke slová, z ktorých o jednom budeme uvažovať: hupomeno, ktoré tu nájdeme štyrikrát: raz v 10. kapitole (v. 32) a trikrát v 12. kapitole (v. 2, 3, 7).

V 10. kapitole pisateľ opisuje svojich čitateľov ako tých, ktorí „strpeli... mnohý boj utrpení“ (v. 32). Stretli sa s protiventvom nepriateľského sveta a ich reakcia bola príkladná. A to nielen vtedy, keď

sa útoky týkali priamo ich (v. 33), ale aj vtedy, keď podporovali tohto pisateľa, ktorý bol v rovnakej situácii (v. 34). Hoci je aj v 12. kapitole zjavne v pozadí protivenstvo sveta, hlavným predmetom tejto kapitoly je potreba „znášať kázeň“ (v. 7), čo je dôkazom skutočnosti, že sme Božie deti, ako aj prejavom lásky k nám (v. 5-7).

Bezohľadu na presný charakter týchto skúšok, ktorým čelíme, autor na tomto mieste uvádza viaceré dôležité pravdy, ktoré treba mať na pamäti a ktoré nám pomôžu „vydržať“. Tí, ktorí „s radosťou prijali rozchvátnie svojho majetku“ si uvedomovali, že majú „v sebe lepšie imanie (základné slovo, z ktorého je odvodené hupomeno) a trvalé“ (10:34). V čase, keď na celom svete mnohí ľudia čelia finančným ťažkostiam nezabúdajme, že máme v nebi poklad, ktorý nemožno stratiť! Na upevnenie čitateľov sú určené aj slová pripomínajúce Pánov návrat na zem: „... ktorá má veľkú odplatu. Lebo vám je trpezlivosti treba, aby ste si... odniesli zaslúbenie. Lebo ešte málo, máličko, a ten, ktorý má prísť, príde a nebude meškať“ (10:35-37). Preto tento pisateľ hovorí: „Lebo vám je trpezlivosti treba“ (vytrvalosť, hupomone, množné číslo podstatného mena hupomeno). Oni vydržali až do toho času, ale potrebovali v tom pokračovať, preto ich malo posilňovať vedomie, že ich skutočné bohatstvo je v nebi a že ich čoskoro odmení Pán. Tieto veci sú pre nás nemenej dôležité aj dnes.

Pokiaľ ide o trestanie ako synov, pomôže nám ho vydržať, keď si budeme pripomínať, že je nám „na úžitok, dostať podiel na jeho

svätosti“ (12:10). „A pravda žiadne káznenie, keď je prítomné, nevidí sa byť radostným, lež smutným; ale pozdejšie pokojným ovocím spravodlivosti odpláca tým, ktorí ním boli vycvičení“ (12:11). Počas ťažkostí, ktoré prežívame, Boh pracuje na tom, aby sme sa na Neho viac podobali, a ak to budeme mať na pamäti, prinesie to taký výsledok, aký si On želá, a ktorý je užitočný aj pre nás.

Je veľmi ľahké napísať tieto veci a úplne iná vec je „prežiť ich“. Pisateľ tohto článku by však chcel upriamiť našu pozornosť nie na príklad vytrvalosti, ktorý ukázali jeho čitatelia v 10. kapitole listu Židom, alebo dokonca na tých verných svätých z predchádzajúcej doby podľa 11. kapitoly, ale na najvyšší, dokonalý príklad v 12. kapitole: „s trpezlivosťou (vytrvalosťou, hupomone) bežme pred nami ležiaci beh o závod, hľadiac ta na Veľvodcu viery a dokonávateľa Ježiša...“, ktorý zniesol viac, než ktokoľvek z nás kedy mal alebo mohol: „strel kríž“ a „strel od hriešnikov také sebe protirečenie“. Keď sme nabádaní, aby sme vydržali vo svetle slávy a radosti, ktoré sú pred nami, pripomíname si, že On: „... miesto radosti, ktorá ležala pred ním, strel kríž opovrhnuť hanbou“. A ako nám to Božie slovo hovorí, je istá aj odmena za takúto vernú vytrvalosť, ako to môžeme vidieť pri Ňom, ktorý „posadil sa po pravici trónu Božieho“ (12:1-3).

Nikto z nás nevie, čo nám prinesie rok 2023, ale nech už budeme čeliť čomukoľvek, neumdlievajme, ale radšej uvažujme o Tom, „... ktorý strel...“ pre nás tak veľa. On nám hovorí: „vydrž“.

# KRISTOVA OSOBA

[29]

Jeho nespochybniteľná smrť [6]

David McAllister, Donegal, Írsko

**V** predchádzajúcich úvahách sme mohli vidieť, že smrť Pána Ježiša Krista bola dobrovoľná, násilná a zástupná. V tomto článku sa budeme zaoberať skutočnosťou, že to tiež bola

## Vítazná smrť

Ako veľmi máme radi slová tej slávnej piesne Roberta Lowryho „Up from the Grave He Arose“ v preklade br. J. Hudeca: „Hallelujah, žije Pán!“: „Zmŕtvychvstal a moci temnej vládu vzal!“ A skutočne sa radujeme z triumfu vzkriesenia nášho Pána Ježiša Krista. Nesmieme však zabúdať na to, že nielen Svojím vzkriesením, ale aj smrťou dosiahol Pán Ježiš mocné víťazstvo. Preto bola Jeho smrť víťazná.

Odo dňa, kedy had vstúpil do rajskej záhrady, bola Zem stredobodom prebiehajúceho boja medzi Bohom a Jeho úhlavným nepriateľom Satanom. Samozrejme, je to boj, ktorý smeruje k nespochybniteľnému a vopred oznámenému záveru, ale to nezabránilo nepriateľovi, aby počas mnohých predchádzajúcich rokov nevedol svoj márný útok proti Bohu a všetkému, čo je od Boha.

Už v tom čase Boh nielen naznačil, že dôjde k tomuto dlhotrvajúcemu konfliktu, ale človekovi vopred oznámil

slovami súdu pre hada, kto zvíťazí: „A položíš nepriateľstvo medzi tebou a medzi ženou, medzi твоjím semenom a medzi jej semenom; ono ti rozdrťí hlavu a ty mu rozdrťíš päť.“ (1. Moj. 3:15). „Semenom ženy“ je nepochybne Kristus, a On udelí Satanovi smrteľnú ranu, no pri tom bude trpieť v jeho rukách. Hneď na začiatku ľudských dejín nám Boh odkrýva obraz víťazstva na Golgote a jeho dôsledky.

Pán Ježiš počas Svojej služby tu na zemi uzdravoval ľudí a vyslobodil mnohých, ktorí boli posadnutí zlými duchmi, čím prejavil Svoj súcit s tými, ktorí boli podrobení tejto moci. Ale nepochybne tu bol aj hlbší dôvod: ukázať, že je silnejší, ako Satan a predpovedať víťazstvo, ktoré nad ním vybojuje na kríži. Keď Jeho kritici videli ako vyháňa démonov, rúhavo ho obvinili, že to robí satanovou mocou. On však na to reagoval slovami: „Keď silný ozbrojenec stráži svoj palác, v pokoji sú jeho veci. Ale keby prišiel na neho silnejší, ako je on, a premohol by ho, vezme jeho zbraň, na ktorú sa nádejal, a rozdá svoju korisť“ (Luk. 11:21, 22). Satan mal moc, ktorou držal ľudí v zajatí; ale teraz

prišiel niekto silnejší a oslobodil týchto ľudí. Hoci bolo akokoľvek slávne toto vyslobodenie z moci zlých duchov, bol to len obraz oveľa väčšieho vyslobodenia spod moci Satana, ktoré mal On neskôr vydobýť Svojim dielom na kríži.

Len niekoľko hodín predtým, ako išiel na Golgotu, povedal: „Teraz je súd tohoto sveta; teraz bude knieža tohto sveta von vyvrhnuté. A ja, keď budem povýšený od zeme, všetkých potiahnem k Sebe. Ale to hovoril dávajúc na znanie, akou smrťou mal zomrieť“ (Jána 12:31–33). Smrťou na kríži spôsobil Satanovi obrovskú a nezvratnú porážku.

Niet pochýb o tom, že ako sa približovali udalosti smerujúce ku krížu, vystavil Satan Pána Ježiša svojmu tlaku a moci. Pán Ježiš povedal tým, ktorí ho prišli zatknúť: „Keď som deň po dni býval s vami v chráme, nevztiahli ste na mňa rúk; ale toto je tá vaša hodina a moc temnosti“ (Luk. 22:53). A, chvála Bohu, v tomto prípade neprichádza do úvahy žiadna neistota, pokiaľ ide o výsledok. Slová listu Židom 2:14 a 15 to objasňujú: „Teda keď deti stali sa účastnými tela a krvi, tak aj on podobným spôsobom stal sa účastným toho istého, aby smrťou zahladil toho, ktorý má vládu smrti, to jest diabla, a vyprostil ich, všetkých, ktorí bázňou smrti po celý čas života boli držaní v rabstve.“ Satan nebol zničený, ale keď ho Pán Ježiš porazil, poskytol tak ľuďom prostriedky, prostredníctvom ktorých môžu byť vyslobodení zo Satanovho otroctva. Kristovou smrťou bola zrušená Satanova moc nad nespočetným množstvom ľudí.

Porazil nielen samotného Satana,

ale zvíťazil aj nad všetkými jeho silami: „I vás, ktorí ste boli mŕtvi v hriechoch a v neobrezanosti svojho tela, spolu oživil s ním darujúc vám z milosti všetky hriechy, vymažúc písmo, napísané proti nám, záležajúce v rôznych nariadeniach, ktoré bolo proti nám, a vzal ho z prostriedku pribijúc ho na kríž a odzbrojac kniežatstvá a vrchnosti vystavil ich verejne na odiv víťazoslávciac nad nimi v ňom“ (Kol. 2:13–15). Je zrejmé, že Pavel si vypožičiava postavy z bojov, keď víťazný generál berie zbrane svojim nepriateľom a predvádza svojich nepriateľov v triumfálnom verejnom sprievode, čím dôrazne ukazuje slávu svojho víťazstva nad nimi. Také dokonalé víťazstvo dosiahol Pán Ježiš na Golgote. A zatiaľ čo ďalšie slová 15. verša nám môžu oznamovať Jeho vzkriesenie a nanebovstúpenie, je jasné, že toto oslavované víťazstvo dosiahol na „Jeho kríži“.

Spasiteľ mohol na konci toho všetkého plne oprávnené zvolat veľkým hlasom: „Dokonané je!“, skloniť hlavu a vydať Svojho ducha (Jána 19:30). U neho nenastalo žiadne postupné umieranie; žiadny slabý šepot zomierajúceho; žiadny posledný nádych, a potom ovisnutá hlava. Nie! Tu nastalo mocné vyhlásenie víťazstva; úmyselné, aktívne sklonenie hlavy a dobrovoľné a víťazné vydanie Jeho ducha do rúk Jeho Otca (Luk. 23:46).

Satan ešte stále existuje a pracuje (2. Kor. 4:4; Efež. 2:2). Jeho konečná porážka a vynesenie rozsudku nad ním je však isté (Zjav. 20:10). A rozhodujúca bitka, ktorá tento záver zaručuje, sa odohrala na prostrednom kríži Golgoty.

# ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[4] Keď sa z dvoch negácií stane pozitívum

David Petterson

**P**okúste sa zistiť, čo je na tejto vete zlé. „Nikdy nedokončíte tento článok s takou otrasnou gramatikou, ako je táto.“ Som si istý, že ste si všimli, čo nebolo v poriadku. Ak sa v základnej matematike vynásobia dve záporné čísla, konečným výsledkom je kladné číslo. Ale v základnej angličtine, dôjde pri spojení dvoch záporov ku gramatickej chybe (pozn. prekl. v slovenskom jazyku je na rozdiel od anglického jazyka dvojitý zápor prípustný a jeho úlohou je zosilňovať (zdôrazňovať) negáciu).

Použitie dvojitých záporov nie je v anglickom jazyku bežné, ale v Koine gréčtine bolo úplne bežné. V Novom zákone sa výraz *ou me* (ktorý Strong's Exhaustive Concordance of the Bible uvádza ako jedno heslo) vyskytuje takmer 100-krát. *Aj ou aj me* sú slová, ktoré znamenajú „nie, nie, nikto, nikdy“ atď. Keď sa tieto dve negatívne slová spoja, výsledkom je zosilnená forma negácie.

Thayer (Thayer's Greek Lexicon) k tomu uvádza, že keď sa *ou* a *me* používajú spoločne, ich význam

je „vôbec nie, v žiadnom prípade, absolútne nikdy“. V Jánovom evanjeliu môžeme na niektorých miestach nájsť práve takúto dvojitú negáciu a to v súvislostiach, ktoré sa netýkajú ničoho menšieho, ako našej večnej bezpečnosti. V tomto prípade ide teda o ich použitie v tom najlepšom význame, pretože vychádzajú priamo z pier Pána Ježiša. Mnohé preklady Biblie uvádzajú tieto krátke frázy ako „nikdy“. V takomto význame ju teda budeme používať pri uvažovaní o troch častiach Jánovho evanjelia, kde Pán Ježiš používa tento dvojitý zápor a potvrdzuje tým veľmi pozitívnu pravdu.

## Nikdy nebudete smädní

Pán Ježiš povedal Samaritánke v Jána 4:13, 14: „... Každý, kto pije z tejto vody, bude zase žízniť; ale kto sa napije z vody, ktorú mu ja dám, ten nebude žízniť na veky“. Najprv si všimnite, že stavia do protikladu fyzickú vodu s duchovnou vodou (ktorú označuje ako „večný život“ na konci (v. 14).

Ako druhé si všimnite rozdielne



časy rovnakého slovesa vo veršoch, ktoré nasledujú za sebou. Musí existovať dôvod, prečo Pán Ježiš urobil túto zmenu. Prítomný čas slovesa „piť“ sa používa v 13. verši, keď hovorí o fyzickej vode. Tento čas často (ale nie vždy) zobrazuje nepretržitú činnosť, ktorá tu samozrejme dáva zmysel. Človek musí neustále piť fyzickú vodu, aby uhasil svoj fyzický smäd. Avšak tvar slovesa „piť“ v 14. verši, keď sa hovorí o duchovnom nápoji, je aorist (slovesný tvar), čím sa zdôrazňuje v minulom čase vykonaný, jediný skutok napitia sa. Čo vysvetľuje túto zmenu časov?

Keď sa človek obráti k Pánovi Ježišovi Kristovi s prosbou o spasenie a prijme „živú vodu“, ktorú ponúka, stane sa niečo trvalé. Tento jedinec tak nájde uspokojenie iba v samotnom Kristovi, nič viac nepotrebuje a už nikdy nebude mať duchovný smäd. Tretiu vec, ktorú si musíme všimnúť, je to, že po našom dvojitom zápore nasleduje ďalšie významné grécke slovo. Je to slovo *aion* (často prekladané ako „navždy“). Spojenie týchto slov viedlo Darbyho k presnému prekladu tohto verša, ktoré znie takto: „ale kto sa napije z vody, ktorú mu ja dám, ten nebude žízniť na veky“. Tento nápoj večného života je potrebné vypiť iba raz, naplní potreby človeka raz a navždy, a už to nikdy nie je potrebné opakovať.

### Nikdy nebudete hladní

Pán Ježiš použil dvojitý zápor dvakrát aj v Jána 6:35, kde povedal: „... Ja som ten chlieb života; kto príde ku mne, nebude nikdy (ou me) lačniť, a kto verí vo mňa, nebude

nikdy (ou me) žízniť“. Zástancovia učenia o podmienenej bezpečnosti poukazujú na to, že sa na tomto mieste, i v iných relevantných textoch nachádza sloveso „veriť“, čo znamená, že ide o pokračujúcu činnosť. Tvrdia, že musíme zostávať vo viere, aby sme mohli zažívať požehnanie zo spasenia. Rovnaký tvar slovesa sa tu však používa aj pre slovo „prichádzať“. Znamená to, že musíme neustále prichádzať ku Kristovi, aby sme boli spasení? Aj vo v. 51 v rámci toho istého rozhovoru, je tvar slovesa „jesť“ v Ježišových slovách v priebežnom tvare. „Ja som ten živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Keby niekto jedol z tohoto chleba, bude žiť na veky.“

Navyše, vo v. 53 verši sú ďalšie dve relevantné slovesá v priebežnom tvare. Spasiteľ tam hovorí: „... ak nebudete jesť tela Syna človeka a piť jeho krvi, nemáte v sebe života“. To všetko zdôrazňuje predchádzajúcu jedinou udalosť, ktorá sa odohrala v minulosti a viedla k získaniu večného života. Ako sme už zdôraznili v predchádzajúcom článku, dôvod, prečo pisatelia Nového zákona uprednostňovali používanie prítomného času slovesa „veriť“ je ten, že skutočný veriaci prejavuje živú, aktívnu a pretrvávajúcu vieru vo svojom každodennom živote. Existuje však množstvo textov, ktoré používajú sloveso „veriť“ v minulom čase (Jána 20:31; Skut. 16:31; Rim. 10:9), čím vyvracajú predstavu, že táto viera musí byť trvalá, aby mohol človek dosiahnuť večný život. Sú tiež prípady, kedy sa sloveso v prítomnom čase používa na označenie jednorazovej udalosti. Ako príklad je možné uviesť vtelenie Pána Ježiša Krista

(Jána 6:33, „zostupuje“). Prítomný čas sa dokonca používa aj pre udalosti, ktoré sa už odohrali (Mat. 2:20 – „hľadali“; Jána 9:8 – „sedeli a prosili“; Gal. 1:23 – „prenasledovali“). Skutočnosť je taká, že keď sme prijali Krista a prijali „živý chlieb“, náš duchovný hlad je navždy uspokojený a už sa nikdy nevráti.

### Nikdy nezomriete

V Jána 11:26 Pán Ježiš povedal Marte: „A nikto, kto žije a verí vo mňa, nezomrie na veky“. Zdá sa, že slovo „žije“ sa tu týka duchovného alebo večného života, a nie fyzického života. D. A. Carson k tomu hovorí: „Slovo ‚žije‘ nemôže jednoducho znamenať ‚je nažive‘ (fyzicky), pretože by to bolo neznesiteľne nudné; očividne tomu môžu veriť len tí, ktorí sú nažive!“

Ján vo svojich knihách používa slovesá aj podstatné mená založené na slove „život“ (grécky zoe) asi 98-krát. Najmenej 92 z nich patrí k odkazom na duchovný život, večný život, alebo Boží

život. Sporné sú, ak také vôbec nejaké sú, iba tie miesta, kde Ján používa slovo „život“ na zdôraznenie výhradne fyzickej existencie. Malo by byť zrejmé, že slovo „zomrieť“ v našom texte sa nemôže týkať fyzickej smrti. Veriaci v Pána Ježiša okúsia fyzickú smrť, takže slová Pána Ježiša na tomto mieste naznačujú, že keď už raz takýto človek má večný život, nemôže žiadnym spôsobom duchovne zomrieť. Skutočnosť, že pridáva „a verí vo mňa“ k slovám „nikto, kto žije“, nie je niečo, čo treba dodržiavať, aby sme mali večný život. V Jánovom evanjeliu nám opakovane hovorí, že jediný spôsob, ako získať tento život, je jednoducho uveriť v Neho (3:15–16, 36; 5:24; 6:40, 47; 20:31). Slová „ktokoľvek žije“ zdôrazňujú zmenu spôsobenú Božou mocou, zatiaľ čo slová „verí vo mňa“ zdôrazňujú spôsob, akým táto zmena nastala. Dvojité zápor Pána Ježiša tu opäť potvrdzuje pozitívnu pravdu. Ako veriaci v Pána Ježiša nikdy nezomrieme! Sme v Ňom v bezpečí a v bezpečí navždy.

### „A MOJŽIŠ BOL NA VRCHU ...“ (2. MOJ. 24:18)

*Táto zmienka o Mojžišovi a vrchu Sinaj je jednou z mnohých zmienok v Písme, kde na vrchu Boží mužovia prežili významnú udalosť. Iné príklady: Noach a Ararat, Abrahám a Hebron, Abrahám a Moria, Mojžiš a Pizga, Eliáš a Karmel, Peter, Jakub a Ján na vrchu premenenia. Títo muži ukázali význam toho byť na vyššom mieste a spomienky na to, čo sa tam odohralo, boli pre nich povzbudením. Neuspokojili sa s plytkým duchovným životom na uliciach, nevystačili si s priemernosťou, túžili po naplňujúcom vzťahu s Bohom, osobnejším poznaním Boha, blízkym chodením s Ním. Túžili po živote, ktorý by bol obohatený vzťahom s Otcom. Iba „obyčajné kresťanstvo“ im nestačilo, túžili po posvätení vo výšinách a svätosti na vrchoch. A kol'kí z nás upustili z našich štandardov a stratili duchovné zameranie, ktoré nás vytrhuje z pozemských vecí a pôsobí v nás smäd po Bohu? Kiežby nás Pán Boh pritiahol k Sebe na vyššie miesta, odkiaľ budeme lepšie vidieť na chudobu tam dole a hodnotu Božích vecí tam hore!*



# PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[4]

Jej zjavenie (2)

Mark Sweetnam, Dublin, Írsko

Jedným zo základných predpokladov tejto série článkov je, že ústrednou témou pastoračných listov je téma pravdy. Na spochybnenie tejto pravdy máme iba málo priestoru; slovami o pravde sú tieto listy doslova zahŕtené. Pravda však nie je jediným predmetom týchto listov. Do hĺbky sa zaoberajú aj životom Cirkvi a poriadkom v nej. Ich stránky sú plné pokynov pre starších, diakonov i učiteľov. Ak by naše Biblie neobsahovali pastoračné listy, mali by sme k dispozícii oveľa viac obmedzený obraz poriadku v Cirkvi, ako máme teraz.

Nie je náhoda, že tieto dve oblasti učenia sa spájajú. Pravda a svedectvo sú úzko prepojené a vzájomne závislé. Bez pravdy by nebolo nič, o čom by sa dalo svedčiť. Bez svedectva by sa ľudia o pravde nikdy nedozvedeli.

Ak je pravda, ako sme videli, že tieto epištoly rezonujú s úžasnou pravdou, ktorú Boh povedal, tak sú odrazom aj dôrazného pripomínania, že je to „Božia cirkev“, miestne zhromaždenie, ktoré si zvrchovaný Boh vybral za prostriedok, prostredníctvom ktorého bude pravdu zachovávať a šíriť v temnom svete.

Snáď nikde v pastoračných listoch nie je tento vzťah vyjadrený tak jasne ako v 1. liste Timoteovi 3:15, kde môžeme nájsť takéto výnimočné vyjadrenie o tom, čo je miestna cirkev a na čo slúži: „... ale keby som meškal, aby si vedel, ako sa treba správať v dome Božom, ktorým je cirkev živého Boha, stĺp to a pevná postać pravdy.“ Záverečné slová tohto verša úzko spájajú miestny zbor s pravdou. Jeho primárnym účelom je byť „stĺpom a postaťou (základom) pravdy“ – uchovávať a znázorňovať túto pravdu pozorujúcemu svetu.

Toto je ohromný a veľmi dôležitý fakt. Ak stratíme zo zreteľa, na čo je zhromaždenie určené, na čo ho Boh



BEZ PRAVDY BY NEBOLO NIČ,  
O ČOM BY SA DALO SVEDČIŤ.  
BEZ SVEDECTVA BY SA ĽUDIA O  
PRAVDE NIKDY NEDOZVEDELI.

navrhol, pravdepodobne zistíme, že sa vzdalujeme od biblického vzoru pravdy o Cirkvi. Aj keď túto skutočnosť chápeme, nevyhnutne sa pýtame, aká je pravda, ktorá spočíva na tomto pilieri. Pavel túto otázku predvída a odpovedá na ňu nie tým, že by načrtnol celú pravdu, čo by zabralo celú Bibliu, ale tým, že nám dáva „veľké charakteristické črty tejto pravdy... základné pravdy zjavené v osobe Pána Ježiša Krista a vyryté nielen na srdcia kresťanov ako takých, ale aj na zhromaždenie na jeho verejné svedectvo, jeho zvyčajnú službu a jeho každodennú prax“ (William Kelly). Ak sa budeme hlbšie zaoberať 16. veršom, pomôže nám to pochopiť množstvo dôležitých zásad o tom, čo je pravda.

Tento verš začína potvrdením: „A vyznane (nepochybne)“. Tieto slová nedávajú priestor akejkoľvek pochybnosti a apoštol ani nepripúšťa možnosť o nich diskutovať, spochybniť ich. Zjavenie božskej pravdy si vyžaduje jednomyselný súhlas. V našom svete je to možné len ťažko

Vyberáme si kúsky, ktoré sa nám páčia, pohodlné a upokojujúce koncepty a obrady, ktoré akoby uľahčovali život. Tvrdsie pravdy, ktoré sa krížia s našimi vlastnými preferenciami a sklonmi, nechávame za sebou a odmietame jednoduché učenie Božieho Slova frázami ako: „Ja to tak nevidím. Nemôžeme takto pristupovať k pravde. Božie Slovo vyžaduje náš súhlas a našu podriadenosť; A vyznane veľké je tajomstvo pobožnosti...“.

Pravda, ktorá si vyžaduje, aby sme ju prijali, je zjavenou pravdou; je to „tajomstvo pobožnosti“. Kedysi bola skrytá ako Boží zámer, nedostupný ľudskému uvažovaniu alebo vedeckým experimentom, ale teraz ju poznáme. Zdrojom pravdy je zjavenie a nie rozum. Máme tendenciu robiť to presne opačne, vážiť si to, čo môžeme vidieť, počuť a čoho sa môžeme dotknúť viac, ako Slovo Božie. Dokonca aj ako veriaci sa môžeme previniť tým, že hľadáme vedu, históriu alebo archeológiu, aby sme dokázali pravdivosť Písma. Samozrejme, že každá pravda, v akejkoľvek oblasti, ktorú možno nájsť, je zlučiteľná s Božím Slovom



ŽIJEME V DOBE KREŠŤANSTVA NA PAPIERI. NAŠA POSTMODERNÁ SPOLOČNOSŤ OPUSTILA MYŠLIENKU OBJEKTÍVNEJ PRAVDY.

doceniť. Žijeme v dobe kresťanstva na papieri. Naša postmoderná spoločnosť opustila myšlienku objektívnej pravdy v prospech selektívneho relativizmu. Náboženstvo sa tak nestalo ničím iným, ako iba výberom a zmesou.



BIBLIA MÁ AUTORITU, KTORÁ POCHÁDZA OD BOHA, NIE Z DÔKAZOV PRÍRODNÉHO SVETA.

a nebude mu protirečiť, ale Biblia má autoritu, ktorá pochádza od Boha, nie z dôkazov prírodného sveta.

Pravda je spojená s pobožnosťou. Toto nám poskytuje ďalšie spojenie s predchádzajúcim veršom, ktorý začína zdôraznením pobožného života:

„... aby si vedel, ako sa treba správať v dome Božom,...“. Tento dôraz sa znovu objavuje v celom Písme, ale je to zvláštna črta pastierskych listov, najmä listu Títovi „... podľa známosti pravdy, pravdy podľa pobožnosti,“ (1:1) a je tak kľúčovou témou celej tejto epištoly. Pravda, tak ako sa na ňu pozeráme v Písme, nie je niečo, čo by sa mohlo



PRAVDA PÔSOBÍ POBOŽNÝ ŽIVOT.

alebo malo oddeliť od praxe. Pravda pôsobí pobožný život a v dôsledku toho sa každý omyl nevyhnutne prejavuje morálnym pádom. Tak je to aj tu. Toto tajomstvo je dôkazom pobožnosti. Predstavuje nám Pána Ježiša Krista ako príklad a stelesnenie Boha. Pôsobí aj zbožnosť v nás, lebo len skrze Krista je pre nás pobožnosť možná. „On je zdrojom, silou a vzorom toho, čo je pre Boha prakticky prijateľné“ (Kelly).

Okrem toho, pravda je osobná; týka sa Pána Ježiša Krista, ktorý je „Boh zjavený v tele“. „Pravda“ nie je nejaký abstraktný pojem, o ktorom by mali filozofi diskutovať. Každá pravda má svoj pôvod v Kristovi a každá pravda nás smeruje späť ku Kristovi. Keď sa teda pozrieme na vrchol piliera, aby sme zistili, čo drží miestne zhromaždenie, nenájdeme tam zoznam pravidiel a dogiem, ale šesť vznešených výrokov o osobe Pána Ježiša. Kristus: „Boh zjavený v tele, ospravedlnený v Duchu, zjavený anjelom, kázaný pohanom, uverený mu na svete, hore vzatý v sláve.“

Preskúmať do hĺbky tieto

vyhlásenia akýmkoľvek primeraným spôsobom v rámci tohto článku nie je možné. Keď ich čítame, opakovane sa zdôrazňuje jeden ďalší aspekt tejto pravdy: Pravda bola a má byť zvestovaná. „Zjavený“, „ospravedlnený“ (alebo potvrdený) a „kázaný“ majú spoločný dôraz na verejné zjavenie a Jeho potvrdenie. Tento dôraz je v úzkom súlade s funkciou zhromaždenia ako „stĺpu... pravdy“, ktorý ho verejne podopiera. Človek miluje gnosticizmus – predstavu špeciálneho, tajného poznania, prístupného len tým, ktorí sú do neho

BIBLIA ZNAMENÁ PRESNE TO, ČO HOVORÍ. PÍSMA NIE JE ŽIADNYM TAJNÝM KÓDOM, KTORÝ TREBA PRELOMIŤ.



zasvätení. Boh nekladie pravde žiadne hranice. Má znieť do diaľky a nahlas, má sa rozhlasovať do hĺbky aj do šírky, nemá byť obmedzená etnickými alebo národnými hranicami, od izraelského národa až k pohanom, kým nebude celý svet počuť Boží hlas. A ten hlas nehovoril v hádankách. Táto vlastnosť Písma sa zvyčajne označuje ako jednoznačnosť. Biblia znamená presne to, čo hovorí. Písmo nie je žiadnym tajným kódom, ktorý treba prelomiť. Biblia je kniha ako žiadna iná, ale musíme ju čítať ako ktorúkoľvek inú knihu, pretože Boh sa rozhodol vo Svojej s ničím neporovnateľnej, slobodnej a večnej milosti hovoriť k ľuďom slovami ľudí a zjavovať Svoju pravdu spôsobom, ktorý môžeme pochopiť a uchopiť. Niet divu, že Pavel hovorí, že tajomstvo pobožnosti je skutočne veľké!

# VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNĚJÚ

[11] Boh je milosrdný

Paul Barnhardt

V 1. knihe Mojžišovej, kapitolách 33-34 nachádzame Mojžiša v skalnej pukline. Boh jeho otcov Abraháma, Izáka a Jakoba, JA SOM, mal prejsť popred neho. Mojžiš mal jedinečný vzťah s Bohom; osobne poznal Boha a vážil si Ho ako svojho Boha. Aj iní ľudia v minulosti dostali úžasné zjavenia od Boha, ale v 33. kapitole 1. knihy Mojžišovej túži Mojžiš po ďalšom osobnom potvrdení Božej prítomnosti pri ňom. Žiada: „A tak teraz prosím, ak som našiel milosť v твоjich očiach, prosím, oznám mi svoju cestu, aby som ťa poznal, aby som našiel milosť v твоjich očiach, a vidz, že tento národ je твоjím ľudom“ (2. Moj. 33:13).

Spolu s prejavom Božej dobroty a slávy sa však Mojžišovi dostalo aj volanie Jeho mena: „A Hospodin idúc popri ňom volal: Hospodin, Hospodin, silný Boh lútostivý a milosrdný, dlho zhovievajúci a veľký čo do milosti a pravdy,... A Mojžiš rýchlo sklonil hlavu k zemi a klaňal sa“ (34:6-8). Tento ničím nekrytý pohľad na Boha vyvolal u tohto Božieho muža novú

úctu a klaňanie, a viedol k väčšiemu priblíženiu sa k Nemu. Medzi ďalšie fascinujúce prvky tohto príbehu patrí možnosť počuť Boha, ako sa Sám opisuje Svojím menom. Je pritom dôležité, že PÁN začína zoznam Jeho osobných vlastností slovom „milosrdný“. Boh Abraháma, Izáka, Jakoba a Mojžiša, náš večný nemenný Boh, je milosrdný.

Všeobecnou definíciou milosrdenstva je „súcit prejavovaný namiesto súdu alebo trestu“. Milosrdenstvo kontrastuje s tým, čo si človek zaslúži; milosť je však rozdielna aj od toho, čo je nezaslúžené. V Písme sa na mieste slova milosrdenstvo/milosrdný používa niekoľko hebrejských a gréckych slov, a sú tiež preložené rôznymi slovami. 5. kniha Mojžišova 4:30-31 nám umožňuje pochopiť a možno aj načrtnúť Božie milosrdenstvo, a to najmä voči Izraelu: „keď ti raz bude úzko, a keď prídu na teba všetky tieto veci, v posledných dňoch, a keď sa navrátiš k Hospodinovi, svojmu Bohu, a budeš počúvať na jeho hlas. Lebo Hospodin, tvoj Boh,

je silný Boh lútostivý; neopustí ťa ani ťa neskazí ani nezabudne na zmluvu tvojich otcov, ktorú im prisahal.“ Ak sa Boží ľud obráti k Nemu, potom ho On neopustí, nezničí ho a nezabudne na neho. Prečo? Na to nám tento text odpovedá, že je to preto, lebo je milosrdný Boh. Tieto tri božské reakcie na pokánie Jeho ľudu sú výsledkom Božieho milosrdného charakteru.

Boh veľakrát videl, ako tento ľud opustil Jeho samotného i Jeho zákon. Dôsledky toho a sklamanie z ich vlastného hriechu ich však nakoniec opäť zrazili na kolena. Mohol ich ponechať v následkoch ich odpadnutia a vydať súdu, ale keďže je milosrdný, prejavil im milosť, reagoval na ich plač a vyslobodil ich. 2. kniha Paralipomenon 30:9 nám o tom poskytuje svedectvo: „... neodvráti svojej tváři od vás,...“. Neopustí. Hoci sa v 2. Paralipomenon 34:11 hovorí, že „porúchali kráľovia Júdovi“ chrám, no keď sa obrátili späť k Bohu, nechcel ich zničiť. Keď Jeho ľud zabudol na svoju zmluvu s Bohom a bol zajatý a odvedený do vzdialených krajín, Boh na neho nezabudol. Pamätá si každý sľub, ktorý dal otcom. Boh je milosrdný a neopustí, nezničí, nezabudne. Toto je mimoriadne dojímavé, keď si uvedomíme, že Jeho dokonalý Služobník bol na Golgote opustený a zdrvený – „... pre prestúpenie môjho ľudu bola mu zadaná rana“ (Iza. 53:8).

Jeremiáš nám hovorí ešte niečo o Božej milosti. „Je to mnohonásobná milosť Hospodinova, že sme nevyhynuli docela; lebo neprestali jeho zľutovania.“ (Plač Jer. 3:22). Jeho milosrdenstvá (množné číslo) sú mnohostranné a neobmedzené. Boží

súd pozná viac než dost' dôvodov na to, aby nás zničil, no Jeho súciti, ktorý je ako nevyčerpatelný prameň, k nám prichádza ako prvý, aby nás zachránil.

Potom, ako vylieval Svoj súciti na Jeho ľud po tisícročia, sme vďační, že zásobáreň Jeho milosrdenstva zostáva nezmenšená až dodnes. Pán je milosrdný Boh aj v našich dňoch. Pavel aj Peter sa odvolávajú na túto hojnú zásobu, ktorá bola zdrojom našej spásy po celý čas tohto dlhého dňa milosti, pričom pre Božie milosrdenstvo používajú rovnaké grécke slovo: *eleos*. „Slovo *eleos* znamená ‚vonkajší prejav lútosti‘; takéto milosrdenstvo predpokladá naliehavú potrebu zo strany toho, kto ho prijíma, a predsa primerané prostriedky na uspokojenie tejto potreby zo strany Toho, ktorý ho prejavuje.“<sup>1</sup> Pavel napísal Efežanom o Bohu, ktorý „je bohatý v milosrdenstve“ (2:4). Peter povedal, že Boh „nás podľa svojho veľkého milosrdenstva znovu splodil cieľom živej nádeje“ (1. Pet. 1:3). Jeho milosrdenstvo zostáva nevyčerpatelnou studnicou v priebehu všetkých vekov, z ktorej je možné znovu a znovu čerpať súciti. Boh s nami dnes jedná „podľa miery“ tejto hojnej zásoby. Pavel pripomína Títovi, že „nie zo skutkov spravodlivosti, ktoré by sme asi my boli činili, ale podľa svojho milosrdenstva nás spasil...“ (Títovi 3:5).

Prejavovanie Božieho súcitu poskytuje človekovi také vyslobodenie, ktoré by naše skutky nikdy nemohli dosiahnuť. Čo môžeme

<sup>1</sup> D. E. West, *Čo učí Biblia: Títovi* (Kilmarnock, Škótsko: John Ritchie Ltd., 1983), 445.

povedať o takomto milosrdenstve? Aká je naša odpoveď? Aj my, ako Mojžiš na vrchu, skláňame svoje hlavy a srdcia pred takým milosrdným Bohom. Ale je toho viac, čo môžeme urobiť. V skutočnosti je toho viac, čo musíme urobiť.

Tohto milosrdného Boha zjavil aj Ten, kto Ho pozná naj dôvernejšie – Jeho Syn. V Lukášovom evanjeliu Pán Ježiš jasne hovorí svojim nasledovníkom: „Teda buďte milosrdní, ako aj váš Otec je milosrdný“ (6:36). Ak sme teda poznali milosrdenstvo sami na sebe, očakáva sa, že ho aj budeme prejavovať. To zrejme mnohí farizeji vôbec nevedeli, pretože ich Pán Ježiš karhal, keď si všimol, že „... dávate desiatky z máty, z kôpru a kmínu a opustili ste to, čo je

ťažšieho v zákone, súd, milosrdenstvo a vernosť;“ (Mat. 23: 23). Milosrdenstvo sa váži na nebeských váhach a je preto vzácnou komoditou, ktorú môžeme ponúknuť mnohým dušiam okolo nás. Možno je práve to kľúčom k tomu, prečo ho Boh označil ako prvé medzi atribútmi Svojho mena. Môžeme si byť istí, že to je pravý dôvod, prečo tak mnohé Písma zdôrazňujú Božiu milosrdnú povahu. My sme sa na tomto mieste zaoberali len niektorými.

Je toho veľa, čo môžeme urobiť pre Boha i druhých ľudí v reakcii na všetko, čo Boh pre nás urobil, ale zjavne je len málo vecí takých významných, ako prejavenie milosrdenstva. Keď to robíme, sme obrazom nášho Boha a Otca, pretože Boh je milosrdný. Aká česť!

„HOSPODIN, TVOJ BÔH, BOL S TEBOU; NEMAL SI V NIČOM NEDOSTATKU.“ (5. MOJ. 2:7)



*Aká vzácna je Jeho prítomnosť; aká hojná je Jeho starostlivosť! Čo by nám mohlo chýbať, keď zvážime nášho bohatého, dobrotivého a dobročinného Boha? Dáva na nás každý deň pršať Svojimi nesčíselným a bezmiernym požehnaniam; naplňuje naše denné potreby Svojimi neprestajnými prúdmi a Svojou milosťou každého rána. Pozná naše potreby; sám Spasiteľ povedal: „Ved' váš nebeský Otec vie, že to všetko potrebujete“ (Mat. 6:32).*

*Taká je Jeho vernosť, na ktorú sa môžeme spoľahnúť. „Áno, len dobré a milosť ma budú sledovať po všetky dni môjho života“ (Žalm 23:5). Skúsenosť nás naučila, že On nikdy nezlyhá a že ten, ku ktorému sme sa obracali s prosbou o pomoc v minulosti, sa nikdy nezmení, ani v neistých dňoch, ktoré ležia pred nami. On nikdy neprestane dávať a Jeho milosrdenstvá nikdy nezlyhajú.*

*Celou cestou ma vedie môj Spasiteľ;  
Čo iné si mám žiadať?  
Mám pochybovať o Jeho nežnej milosti,  
Kto iný je sprievodcom môjho života?*

*Nebeský pokoj, Božia útecha,  
Tu spočívam vierou v Ňom!  
Lebo viem, čokoľvek ma postretne,  
Čo Pán Ježiš činí, vždy dobré je.*



# ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[7] Posledné dni Cirkvi na Zemi

R. Catchpole

Už v 8. storočí pred Kristom povedal prorok Hozeáš: „Lebo za mnoho dní budú sedieť synovia Izraelovi bez kráľa a bez kniežata, bez obeti a bez modly, bez efoda a bez domácich bohov.“ (Hoz. 3:4) a taký je dnešný stav tohto národa po ich zavrnutí Pána Ježiša a neskôr aj po zborení chrámu v 70. r. po Kristovi. Pokiaľ ide o stav tohto národa ako takého a ich právny stav, nemajú žiadneho kráľa ani knieža. V oblasti duchovného a náboženského života žiadny chrám, žiadna obet, žiadne kňazstvo a žiadny efod. Nemajú ani žiadny obraz, či terafim (pozn. prekl. „hanebné veci“, modly) , t. j. ikony, či domácich bohov. No hoci stratili črty národa, nad ktorým vládne kráľ, alebo knieža, svoje charakteristické duchovné črty, chrám a kňazstvo, majú stále na pamäti, čím sa odlišujú od iných národov a pritom tento stav trvá už „mnoho dní“, ako prorokoval Hozeáš. Stále platí to, čo Balám s úctou voči nim prorokoval mnoho storočí predtým, „je to ľud, ktorý bude bývať osobitne a nebude počítaný medzi iné národy.“ (4. Moj. 23:9).

Asi 200 rokov po Hozeášovi videl prorok Ezechiel vo videní údolie „suchých kostí“, kostí vybielených na slnku, ktoré boli oddelené jedna od druhej, Eze. 37:1–11. Pokiaľ ide o význam týchto slov, Ezechielovi sa dostalo vysvetlenia, že „tieto kosti sú celý dom Izraelov“. Ide o ďalšiu názornú ilustráciu ich súčasného stavu, pretože sú roztrúsení a rozptýlení medzi národmi. Toto je základ, na ktorom by sme mohli uvažovať o troch základných témach:

## 1. ZVYŠOK (ZOSTATOK) NÁRODA

Aj v súčasnej dobe pretrváva v Izraeli Bohom spôsobený stav národnej duchovnej slepoty. Apoštol Pavel o tom hovorí: „Ako je napísané, Boh im dal ducha hlbokého spánku. Oči, aby nevideli, a uši aby nepočuli“. Hoci je to ich súčasný stav, pokiaľ ide o národ ako taký, tento apoštol predsa naznačuje, že aj dnes existuje verný zostatok, ktorý tvoria jednotliví Židia, zachránení „podľa vyvolenia milosti“, čoho príkladom bol aj sám Pavel. Sú to veriaci Židia, ktorí sú spolu s veriacimi pohanmi údmi Cirkvi, Kristovho tela, Rim. 11:5–8; Efež. 3:1–6.

## 2. OBNOVA NÁRODA

Vzhľadom na ich súčasný podstatne zredukovaný stav, má s týmto národom Boh ešte svoj zámer do budúcnosti? Boh sa pýtal proroka Ezechiela: „či ožijú tieto kosti?“. Z ľudského pohľadu to nie je možné, a tak Ezechiel opatrne odpovedal: „Pane, Hospodine, ty vieš“, čo potvrdzuje, že bez Božieho zásahu na to nie je žiadna nádej Eze. 37:3. Dnešní zástancovia učenia o zmluve a učenia o náhrade Izraela by odpovedali ‚nie‘, ale Písmo svedčí o opaku.

Po verši, ktorý sme už z 3. kapitoly knihy proroka Hozeáša citovali vyššie, nasleduje zaslúbenie: „Potom (t. j. po „mnohých dňoch“ vo 4. verši) sa navrátia synovia Izraelovi a budú hľadať Hospodina, svojho Boha, a Dávida, svojho kráľa, a v strachu pobežia k Hospodinovi a k jeho добрôte v posledných dňoch“. Takže je tu „potom“. V 11. kapitole listu Rimanom kladie Pavel kľúčovú otázku, ktorá sa týka budúcnosti Izraela: „Či neklesli, aby padli? (t. j. padli nenávratne)? Nech sa nestane!“. Neskôr hovorí: „Lebo nechcem, bratia, aby ste nevedeli toho tajomstva, aby ste neboli sami u seba múdrymi, že zatvrdenie z čiastky stihlo Izraela dotiaľ, dokiaľ nevojde plnosť pohanov, a tak bude celý Izrael spasený, ako je napísané: Príde zo Siona Vysloboditeľ a odvráti bezbožnosti od Jakoba“ (11:25, 26). Táto slepota nie je úplná, ale „čiastočná“. Niektorí Židia sú spasení aj v súčasnosti, na základe vyvolenia milosti, ako sme videli. Táto slepota nie je trvalá, ale iba dočasná, „kým“ sa nenaplní plná miera pohanov. Potom „bude spasený

celý Izrael“. Môže snád' existovať jasnejšie vyhlásenie? „Celý Izrael bude spasený“. Po vytrhnutí Cirkvi sa Boh opäť obráti k izraelskému národu, aby pokračoval vo Svojom konaní so Svojím starovekým ľudom a naplnil Svoj zámer, ktorý s ním má.

## 3. OPÄTOVNÉ ZJEDNOTENIE NÁRODA

Aby sa naplnili proroctvá, určené Izraelu o posledných časoch, je potrebné, aby sa tento ľud vrátil späť do svojej vlastnej krajiny a býval v nezávislom židovskom štáte. Dnes je to už minulosť, pretože na konci 19. storočia židovský, rakúsko-uhorský novinár a politický aktivista Theodor Herzl založil sionistickú organizáciu na podporu imigrácie Židov do Palestíny s cieľom vytvoriť nezávislý židovský štát. Hoci zomrel ešte pred jeho založením, pripisuje sa mu zásluha, že sa tak stal otcom štátu Izrael. Dňa 2. novembra 1917 vydala britská vláda Balfourovu deklaráciu, podporujúcu zriadenie národného štátu židovského národa v Palestíne. 14. mája 1948 v Tel Avive predseda Židovskej agentúry David Ben-Gurion vyhlásil založenie štátu Izrael. Dnes sa odhaduje, že súčasná židovská populácia na celom svete pozostáva asi zo 14,7 milióna ľudí, z ktorých 45 % žije priamo v štáte Izrael. Toto percento sa nepochybne zvýši s blížiacim sa koncom vekov.

Biblia hovorí o dvoch budúcich

BIBLIA HOVORÍ O DVOCH  
BUDÚCICH NÁVRATOCH  
ŽIDOVSKÉHO NÁRODA A JE  
POTREBNÉ ICH ROZLIŠOVAŤ



návratoch židovského národa a je potrebné ich rozlišovať: prvý je návrat v nevere a úzko súvisí so súžením a súdom; druhý je návrat vo viere súvisiaci s tisícročnou Kristovou vládou a požehnaním. V tomto článku sa zaoberáme prvým z týchto dvoch.

Vráťme sa však k Ezechielovi, do 37. kapitoly, kde Boh nabáda proroka: „Prorokuj o týchto kostiach“, a keď to urobil, ozval sa hluk a hrkot, kosti sa spojili, obalili sa šlachami a mäsom, ale nebol v nich dych, nebolo v nich života (v. 4 – 8). Pre Izrael to teda znamená, že po mnohých rokoch rozptýlenia nastane čas opätovného stretnutia a návratu do zeme, ale v nevere – výsledkom bude národ bez duchovného života.

Toto zhromaždenie neveriaceho ľudu je úzko spojené s Danielovým proroctvom o sedemdesiatich týždňoch. Zatiaľ stále nenastal čas toho týždňa, ktorý Boh určil tomuto ľudu a jeho svätému mestu (Dan. 9:24–27), sedemdesiat „sedmín“ alebo skupín po sedem v rozpätí 490 rokov. Týchto sedemdesiat týždňov je rozdelených do troch období. Prvých sedem týždňov, čiže štyridsaťdeväť rokov, sa začalo príkazom obnoviť a vybudovať Jeruzalem. Nasledovalo šesťdesiatdva týždňov alebo 434 rokov, ktoré viedli k tomu, že Mesiáš bol vyťatý, takže zostávalo naplniť len sedemdesiaty týždeň alebo posledné obdobie siedmich rokov.

Tento posledný týždeň je v proroctve rozdelený na dve obdobia po tri a pol roka. Toto sa začne ratifikáciou zmluvy s vládcom z pohanov, ktorý je v Daniela 9. kapitole, 26. verši identifikovaný ako „knieža,

ktoré príde“. On je prvou šelmou z 13. kapitoly knihy Zjavenia, verše 1 - 8 a „muž hriechu“ z 2. Tesaloničanom, 2. kapitoly, verše 3 - 4. „Mnohí“, nepochybne sú to tí, ktorí sa vrátili v nevere, ochotne pristúpia k tejto zmluve (v. 27), ktorá, zdá sa politicky sľubuje uznanie hraníc izraelského štátu, stabilitu a bezpečnosť vojenskú i náboženskú, napriek prevládajúcemu duchu nevery, obnove chrámu a prinášania obetí. Ale v 28. kapitole knihy proroka Izaiáša, 15. verši sa táto zmluva nazýva „zmluva so smrťou“, dohoda „s peklom“.

Zdá sa, že po ratifikácii tejto zmluvy sa sedemdesiaty týždeň začína obdobím pokoja a mieru, ale ten bude trvať krátko: „Lebo keď budú hovoriť: Pokoj a bezpečnosť, vtedy náhle príde na nich zahynutie ako bolesť na tehotnú ženu, a neujdú“ (1. Tes. 5:3.) V 24. kapitole Matúša, veršoch 4 - 14, Pán Ježiš hovoril o všeobecných podmienkach, ktoré sa týkajú obdobia prvej polovice Danielovho sedemdesiateho týždňa. Pôjde o obdobie duchovných podvodov, politických nepokojov, prírodných katastrof a prenasledovania tých, ktorí nasledujú Krista. Tieto verše úzko korešpondujú s otvorením pečatí súdov v 6. kapitole knihy Zjavenia, verše 2 - 11. Budú to hrozné dni, ale je to len „začiatok utrpenia“. Oveľa horší čas nastane, keď príde posledný týždeň Danielovho proroctva!

20. kapitola knihy proroka Ezechiela je ďalšou časťou Písma, ktorá hovorí o návrate v nevere, o ľude zhromaždenom z krajín, kam ich Pán rozptýlil, do „púšte ľudu“, kde vo Svojom hneve začne proces

počítania a odstraňovania tých, ktorí sa proti Nemu vzbúрили. Slová, ktoré tu tento prorok používa, majú historické pozadie a pripomínajú ten čas, keď po Veľkej noci Boh mocnou rukou vyviedol ľud z Egypta na púšť. Na púšti s nimi hovoril a dal im Zákon. Ale v nasledujúcich rokoch tam aj pre ich neveru zomrela jedna generácia. Tou istou mocnou rukou ich Boh ešte vyvedie z krajín, v ktorých sú rozptýlení, na inú púšť, aby k nim

prehovoril vo Svojom hneve. Tento proces prirovnávajú prorocťvá k tomu, ako ovečky prechádzajú pod pastierskou palicou, keď sa ich snaží spočítať a rozdeliť. Ak použijeme ten istý obraz, tento ľud bude musieť prejsť pod palicou Božieho súdu, aby tak oddelil zbožných od bezbožných. Tí zlí musia byť odstránení a zbožní zachovaní, aby vstúpili do požehnaného času tisícročného kráľovstva.

## [8] Posledné dni Cirkvi na Zemi

Malcolm C. Davis

**O**dkedy sa v Egypte Izrael stal národom, po ukončení obdobia Jozefovej vlády bol často obeťou najkrutejšieho prenasledovania faraónmi. Ako vyvolený pozemský Boží ľud, „zrenica Jeho oka“, bol vždy predmetom nenávisťi a diskriminácie inými národmi. Od roku 1948, kedy väčšina svetových národov uznala malý štát Izrael, nezmenilo sa na tejto skutočnosti takmer nič, ale jeho vznik je aspoň čiastočnou kompenzáciou za hrôzy nacistického holokaustu počas druhej svetovej vojny. Už niekoľkokrát musel brániť jemu pridelené územie pred odhodlaným úsilím o jeho zničenie. Otázka, ktorú si v súčasnej dobe kladú mnohé médiá, znie: „Môže byť v budúcnosti opäť vystavený ďalšiemu holokaustu, alebo je jeho najhoršia trauma už za nami?“ Žiaľ, ak veríme, že naša Biblia má pravdu, odpoveď znie: „Ten najhorší čas prenasledovania Židov ešte len príde“. Takzvaný „čas súženia Jakobovho“ je súčasť budúceho Veľkého súženia,

ale ten istý verš v knihe proroka Jeremiáša nás tiež uistuje, že „... bude zachránený z neho“, (Jer. 30:7). Izrael je nezničiteľný, ale tesne predtým, ako sa Pán Ježiš vráti, aby ho zachránil, bude veľmi blízko úplnej porážky (Zach. 14). Ako sa to teda všetko stane? Písmo nám veľa hovorí, ale nevysvetľuje všetky dôvody, prečo to tak bude. Ako Pánovi poslušní priatelia máme tú česť poznať aspoň niektoré z Jeho budúcich plánov s týmto svetom (Jána 15:14, 15).

### *Čím začne prenasledovanie Izraela počas veľkého súženia?*

Toto prenasledovanie bude prekvapujúce, pretože z 9. kapitoly, 26. verša knihy proroka Daniela vieme, že prichádzajúci rímsky princ uzatvorí zmluvu s väčšinou Židov v Izraeli, a ich ochrana bude trvať sedem rokov. V dôsledku toho budú spočiatku žiť v úplnom bezpečí a uvoľnia svoje obranné opatrenia. 38. kapitola knihy proroka Ezechiela hovorí

o „neopevnených osadách“ v Izraeli. Viaceré biblické texty nám však môžu pomôcť pochopiť, prečo prichádzajúci princ, ktorý je tiež opísaný ako Šelma, muž hriechu a antikrist, tak náhle zmení svoju politiku a postoj voči Židom uprostred týchto siedmich rokov súženia, ako ďalej predpovedá Daniel v 9. kapitole.

Ako prvé, 12. kapitola Zjavenia odhaľuje, že pred posledným tri a pol rokom súženia bude v nebi vojna medzi archanjelom Michaelom s jeho svätými anjeli a Satanom s jeho démonskými zástupmi. Satan bude potom zvrhnutý z neba dole na zem, kde obráti všetku svoju nenávisť proti žene v tomto videní, ktorá jasne zobrazuje Izrael, a neúnavne bude prenasledovať ju i všetkých zostávajúcich veriacich na zemi.

Po druhé, 13. kapitola Zjavenia odhaľuje, že muž zvaný Šelma, ktorý je jednoznačne rovnaký ako Danielov zlý prichádzajúci rímsky princ, náhle dostane smrteľnú ranu, z ktorej bude zázračne uzdravený, čo spôsobí, že celý neveriaci svet sa tomu bude diviť a uctievať ho. To môže naznačovať, že pôjde o pokus o atentát na túto Šelmu, z ktorej sa uzdraví satanskou mocou. Od tohto momentu bude teda Šelma posadnutá a nabitá energiou samotným Satanom, čo je ešte horšie ako predtým, ako jej Satan prvýkrát dal svoju moc. Podľa 2. kapitoly 2. listu Tesaloničanom bude človek hriechu vyžadovať všeobecné uctievanie, akoby bol Bohom, zatiaľ čo Pán Ježiš v 24. kapitole Matúša predpovedal, že príde čas, keď sa objaví odporný modloslužobný obraz tejto Šelmy, umiestnený v obnovenom chráme

TENTO OBRAZ SA BUDE NAZÝVAŤ  
„OHAVNOSŤ SPUSTOŠENIA“,  
A BUDÚ SA MU MUSIEŤ KLAŇAŤ  
VŠETCI LÚDIA POD HROZBOU  
OKAMŽITEJ SMRTI.



v Jeruzaleme. Tento obraz sa bude nazývať „ohavnosť spustošenia“, a budú sa mu musieť klaňať všetci ľudia pod hrozbou okamžitej smrti. Inými slovami, hoci sa najprv bude zdať, že prichádzajúci rímsky princ uprednostňuje Židov a chráni ich mierovou dohodou na Blízkom východe, stane sa ich hlavným prenasledovateľom vo svojej prevrátenej túžbe uzurpovať si miesto jediného pravého Boha v srdciach ľudstva. Bude to zbožštenie človeka a vrchol satanskej vzbury proti Bohu.

### Ďalšie možné charakteristické znaky sveta na konci časov

Aj niekoľko ďalších biblických textov je potrebné preskúmať pri hľadaní odpovede na túto otázku, hoci je potrebné vopred uviesť, že nie všetci veriaci bádatelia Biblie sa zhodujú na ich presnom načasovaní a umiestnení v udalostiach posledných vekov.

V prvom rade je tu predpoveď z 38. a 39. kapitoly knihy proroka Ezechiela o útoku na Izrael na konci vekov zo strany obrovskej koalície národov. Všetky tieto národy sú buď ateistické alebo islamské, a nachádzajú sa prevažne na ďalekom severe zeme. Povedie ich niekto, kto sa volá Góg. Jeho ľud sa volá Magóg. Skutočnosť, že zaútočia na Izrael práve v čase, keď sú v ňom zjavne „neopevnené osady“ naznačuje, že tak urobia v druhej

časti prvej polovice veľkého súženia, čo bude pravdepodobne jediný čas, kedy Izrael nebude chránený a bude možné ho dobyť. Izrael to zastihne nepripravený, pretože sa bude spoliehať na Šelmu, že ho ochráni. Ezechiel odhaľuje, že v tomto prípade sa Izrael nebude musieť sám brániť, pretože Pán nadprirodzene zasiahne, aby zničil všetky útočiacie armády rôznymi katastrofickými prostriedkami. Svetová scéna sa tak náhle zmení a Šelma sa zrazu stane úplným pánom situácie bez toho, aby viedla ďalšiu vojnu.

Po druhé, máme písma, ktoré predpovedajú inváziu do Izraela na konci vekov zo severu aj z juhu. Konkrétne ide o verše 40 – 45, 11. kapitoly knihy proroka Daniela, a ďalšie zmienky v knihe proroka Izaiáša a Micheáša o severoasýrskom nepriateľovi posledných časov.

Všetky tieto udalosti by mohli ľahko prinútiť Šelmu, aby zmenila svoju politiku voči Izraelu, najmä ak sa tento národ zdráha prijať ju za svojho boha. Prejaví sa však jej skutočná túžba po svetovláde a povedie ju k prenasledovaniu všetkých veriacich v Izraeli i celom svete.

### *Ako unikne verný zostatok Izraela neodvratnej smrti počas veľkého súženia*

V Matúša 24. kapitole radil Pán Ježiš Židom, aby utiekli do hôr, len čo

vidia, že stojí „ohavnosť spustošenia“ v ich obnovenom chráme, pretože to je znamením začiatku Veľkého súženia, ktoré by prežil len málokto. 12. kapitola Zjavenia hovorí, že verný zostatok Židov utečie na púšť a Boh ho tam bude chrániť tri a pol roka, po celý čas trvania Veľkého súženia. 4. verš 16. kapitoly knihy proroka Izaiáša naznačuje, že Pán očakáva, že Moáb bude v posledných časoch chrániť tento zostatok z Izraela, takže je pravdepodobné, že toto púštne/horské útočisko sa bude nachádzať v oblasti, ktorú obývajú národy Moáb, Amon a Edom, a teda ide o dnešnú oblasť za riekou Jordán. Tí, ktorým sa nepodarí utiecť do tohto bezpečného prístavu včas, sa stanú obeťami prenasledovania Šelmy.

### *Úloha druhej šelmy, falošného proroka, pri podpore prvej Šelmy*

11. verš 13. kapitoly knihy Zjavenia nám predstavuje inú Šelmu vystupujúcu zo zeme alebo krajiny Izraela, teda pravdepodobne židovského odpadlíka, ktorý vyzerá ako baránok, ale hovorí ako drak. Použije moc prvej Šelmy a spôsobí, že všetci neveriaci ľudia na zemi ju budú uctievať, pričom použije zvodné satanské zázraky, aby ľudí presvedčil, aby tak urobili. 2. kapitola 2. listu Tesaloničanom nazýva tieto zázraky „ľživými zázrakmi“. Je to práve táto Šelma, ktorá týmto spôsobom presvedčí ľudstvo, aby vytvorilo modloslužobný obraz Šelmy a prinúti všetkých, aby prijali znak Šelmy buď na svoju pravú ruku, alebo na čelo, číslo 666, ktoré im umožní kupovať a predávať. Tí, ktorí to odmietnu, si



PÁN JEŽIŠ RADIL ŽIDOM, ABY  
UTIEKLI DO HÔR, LEN ČO UVIDIA,  
ŽE STOJÍ „OHAVNOSŤ SPUSTOŠENIA“  
V ICH OBNOVENOM CHRÁME.

nebudú môcť zarobiť na živobytie a budú kruto prenasledovaní. Boh však milosrdne dovolí, aby táto hrozná situácia na zemi trvala len tri a pol roka. Potom zasiahne prostredníctvom slávnej osoby vracajúceho sa Pána Ježiša Krista.



BOH VŠAK MILOSRDNE DOVOLÍ,  
ABY TÁTO HROZNÁ SITUÁCIA NA  
ZEMI TRVALA LEN 3,5 ROKA.

### *Vyvrcholenie prenasledovania Izraela a ich zázračná záchrana a obrátenie na Armagedone*

Najviac nám o tomto predmete hovorí 12. a 14. kapitola knihy proroka Zachariáša. Iba tretina židovského národa prežije prenasledovanie a súdy Veľkého súženia. Tento národ bude musieť prejsť sitom mimoriadne bolestivých udalostí. Jeruzalem sa stane „kameňom veľkej ťarchy“ pre všetky okolité národy, neriešiteľným medzinárodným problémom a Pán ich zhromaždí proti tomuto mestu, aby ho zničil. Keď sa bude zdať, že je všetko stratené, Pán náhle zasiahne, aby zachránil svoj vyvolený ľud a súdil na neho útočiace národy. Kristus sa vráti v sláve a Izrael nečakane zistí, že ich Spasiteľom je ten istý, ktorého prebodli a zabili na Golgote. Okamžite sa im otvorí duchovný zrak, hlboko oľutujú svoj hriech, že Ho neprestajne odmietali a v ten deň sa obrátia. Keď sa Kristove nohy dotknú Olivovej hory, táto hora sa rozdelí na dve časti pozdĺž už existujúcej zlomovej línie v smere východ-západ, čím sa vytvorí veľmi veľké údolie, cez ktoré budú môcť obklúčení Židia uniknúť svojim

nepriateľom. Táto udalosť bude vyvrcholením Pánovho dňa, zavŕšením Veľkého súženia pre Izrael a začiatkom slávneho tisícročného Kristovho kráľovstva, počas ktorého Mu veriaci zostatok Izraela bude pomáhať pri Jeho vláde.

### *Poučenie, ktoré si treba vziať z neustáleho prenasledovania Izraela*

Po prvé, neveriaci a spurný Izrael jednoducho často zožal to, čo zasial, a tak to bude aj s nami dnes, ak odmietneme Krista a Jeho slovo.

Po druhé, Pánom vyvolený pozemský ľud Izrael je nezničiteľný. Boh hovorí: „Niktorý nástroj, utvorený proti tebe (Izraelu), sa nepodarí...“ (Iza. 54:17). Mnohé nepriateľské národy voči Izraelu sa stali dôkazom, že je to pravda a to na ich večnú škodu.

Nakoniec, Pán samotný je vždy absolútne zvrchovaný vládca nad všetkými národmi a je schopný organizovať a využívať všetky udalosti na presadzovanie Svojich vlastných zámerov milosti, káznenia a súdu, napriek všetkým pokusom Jeho nepriateľov zmarit' ich. Týka sa to dokonca aj prichádzajúceho veľkého súženia Izraela a zvyšku sveta. Nech je Jeho meno oslávené!

PÁN SAMOTNÝ JE VŽDY  
ABSOLÚTNE ZVRCHOVANÝ  
VLÁDCA NAD VŠETKÝMI NÁRODMI  
A JE SCHOPNÝ ORGANIZOVAŤ  
A VYUŽÍVAŤ VŠETKY UDALOSTI  
NA PRESADZOVANIE SVOJICH  
VLASTNÝCH ZÁMEROV MILOSTI,  
KÁZNENIA A SÚDU



# POŽEHNANÝ

## [4] Jakobovo požehnanie

Jonathan Black

Štyridsiata deviata kapitola 1. knihy Mojžišovej je ako prechádzka v oddelení portrétov národnej galérie, kde si ľudia môžu pozrieť 11 majstrovských diel starého majstra zvaného Izrael. Napriek slabému zraku sa jeho duchovný zrak nezhoršil, a preto je schopný namalovať detailné portréty, ktoré vo verši 1 podrobne zachytávajú skutočný charakter jeho 12 synov, ale v 28. verši upriamujú pohľad našich očí na budúce požehnanie ich 12 pokolení. Môžeme tak hľadiť na veľkú panorámu nasledujúcich dejín tohto mocného národa „po týchto dňoch“. Ľudia nazývajú Izrael aj „Božou časomierou“ a morálne charakteristiky každého z jeho pokolení zobrazujú predchádzajúce zlyhania Izraela a sú tiež pripomienkou zlyhania prirodzeného človeka. Preto môžeme tieto nemenné princípy, ktoré sa nachádzajú v 49. kapitole 1. knihy Mojžišovej, aplikovať aj na charakter každého veriaceho alebo rodiny kresťanov v dnešnej dobe. Ústrednou témou celého Písma je Kristus a On je aj dôvodom prečo môžeme v týchto portrétoch nájsť odlesky Jeho slávy!

Podobná galéria sa nachádza aj

v 33. kapitole 5. knihy Mojžišovej, kde sú vymenované všetky pokolenia vstupujúce do zaslúbenej krajiny pod Božím zákonom a Jeho vládou; zoznam Jakobových požehnaní je však aj prorockým výhľadom a načrtáva historický výhľad až do času obnovenia Izraela pod vládou Mesiáša.

1. kniha Mojžišova začína Božím požehnaním pre dvoch ľudí, aby boli plodní a množili sa, a končí rovnakým spôsobom – Božím požehnaním 12 ľudí, aby aj oni boli plodní a množili sa. Jakobovo požehnanie začína Rúbenom.

### **Rúben („pozrite, syn, hľa, syn“) – Zlyhanie prvorodeného**

Rúben bol Jakobov prvorodený a s tým súviseli výsady, ale aj obrovské očakávania. Rúben bol jeho „sila a moc“ a pre bezdetného otca bol Božím požehnaním. Ale keď sa na neho pozrieme bližšie, vidíme slabého a hriešneho muža, ktorý mal nezákonný vzťah s Bilhou, čo vrhá na jeho obraz tmavý tieň. Rúben rozhodne nevynikal dôstojnosťou ani mocou, pretože z tohto kmeňa nepochádzal žiaden sudca, kráľ ani prorok. Jeho zlý charakter vyplával na povrch vtedy, keď vošli do zaslúbenej



zeme, pretože to bol práve Rúben, kto sa začal prihovárať za to, aby „zostali na druhej strane“; preto keď na nich zaútočili Asýrčania, odviekli medzi prvými aj Rúbenovcov (1. Par. 5:26).

Izrael bol teda Božím synom – prvorodeným z Božieho ľudu, a s tým súvisela aj výsada prijímať Božie zaslúbenia a výroky, a to napriek tomu, že bol nestály. Charakter Rúbenovho pokolenia sa prejavoval v celom národe znova a znova, až kým jedného dňa nezviedol zástup, aby prevolával na svojho Mesiáša: „Ukrižuj Ho!“

Musíme sa naučiť, že výsady synovstva prichádzajú ruka v ruku so zodpovednosťou pred Bohom. Kiežby sme v tomto ohľade boli výnimoční!

### Simeon („počujúci“) a Lévi („spojení“) – Bratia spojení krutosťou

Simeon a Lévi sú vyobrazení spolu ako „bratia“, tým však končí akákoľvek nádej na ich vnútornú krásu. Sú vyobrazení slovami „ich meče sú nástrojmi ukrutnosti“. Písmo hľadá späť na ich podvod a zabitie mužov v Sícheme, pomstu za znásilnenie ich sestry Díny. Takto poškvrnili Jakobovo meno v očiach Kanáncov. Ostatné pokolenia si preto rozdelili ich dedičstvo a Simeon až neskôr dostal časť dedičstva od Júdu (Sud. 1). Lévi nikdy nemal svoje vlastné dedičstvo, ale keď sa Leviti postavili na „Pánovu stranu“ v 2. Mojžišovej 32, Boh ich požehnal tým, že im zveril kňazskú službu.

Izraelský meč je aj dnes ostrý a jeho vojenské schopnosti sú o niekoľko

stupňov vyššie, ako majú ich susedia, čo sa často prejavuje skôr „odvetnými útokmi“ na palestínske územie, než ich spoliehaním na Jehovu.

Nech nás Boh chráni pred charakterom Simeona a Léviho. Náš meč by sa nikdy nemal používať v krutosti. Duch Simeona a Léviho bude vždy rozdeľovať a ničiť. Budme ako Simeon z 2. kapitoly Lukáša, ktorý bol „spravodlivý a pobožný“ (v. 25).

### Júda („budem velebiť Hospodina“) – Jasná budúcnosť

Význam mena Júda je „budem velebiť Hospodina“. Chvála Bohu za jasnú budúcnosť napriek predchádzajúcemu zlyhaniu a krutosti. Od vynesenia tohto proroctva mali uplynúť stovky rokov, aby sa Júda ujal vedenia národa. Ako lev, ktorý je kráľom zvierat, porazí svojich nepriateľov a urobí zo zdanlivo nezmieriteľných národov jedno spojené kráľovstvo pod vedením Dávida a Šalamúna. Ale odkaz na Šílo (v. 10) nás privádza k niekomu „väčšiemu ako Šalamún“, pretože Júdovo požehnanie nám oznamuje príchod Mesiáša.

Cez jedno z dvojčiat, ktoré v nerozumnom hriechu splodil Júda s Támar, pokračovala kráľovská línia a zachovala sa až po Krista, ktorého počiatok je zo Svätého Ducha. Chvála Bohu! Zatiaľ čo Jozef dostal dvojnásobné dedičstvo prvorodených, Júdovi zostala právomoc prvorodených panovať, a tak sa žezlo, symbol moci, dostalo do Judska.

V Šíle, meste v Izraeli, sa istý čas nachádzal svätostánok, ale Jakob tu jasne hovorí o osobe – „Toho“, ktorý ku

sebe zhromaždí (hebr. „poslušnosť“) ľudí. Toto je nádherný obraz nanebovstúpeného Krista ako Kráľa, o ktorom sa hovorí v 5. kapitole Zjavenia ako o „levovi z pokolenia Júdovho“ a v 1. kapitole listu Židom ako o tom, ktorý bude v spravodlivosti vládnuť nad kráľovstvom („a berla tvojho kráľovstva berlou priamosti“).

Izrael je často zobrazovaný ako vinič, ale „výborná réva“ (v. 11) naznačuje Júdovo vyvolenie Bohom ako toho, z ktorého by mal byť Mesiáš, ktorý o sebe hovoril ako o „pravom vínnom kmeni“. Oblečenie hovorí o jeho charaktere a jeho pranie vo víne môže byť odkazom na „radosť“, ktorú dosiahol ten, kto strpel kríž (Žid. 12:2).

Daniel pochádzal z Júdovho pokolenia a jeho prostredníctvom pripravil Boh ďalšie proroctvá, ktoré nám umožňujú vidieť presný čas, kedy skutočne prišlo to „žezlo z Júdu“ a Šílo – „Mesiáš, knieža“. Naozaj, „dal do mojich úst novú pieseň, chválu nášmu Bohu“ (Žalm 40:3).

## Zabulon

*(„Vyvýšený“ či „Zostávajúci“) –  
Chybná hranica*

Zabulon zobrazuje tichého človeka, možno až príliš tichého, pretože neprotestoval proti zlému zaobchádzaniu s Jozefom, ani nevyhnal Kanáncov. Charakteristické znaky tohto muža vyplávali na povrch v národe, ktorý ukrižoval Krista, a v dôsledku toho bol rozptýlený po celom svete. Hranice Izraela boli životne dôležité, pretože mal zostať oddelený a v bezpečí, keď na nich útočil Sidon, ktorý bol domovom

uctievačov Bála. V knihe Sudcov 1:30 Zabulon nevyhnal obyvateľov Kitrona a dovolil Kanaáncom bývať medzi nimi. Tak sa stali prístavom pre nesprávny druh lodí! Ale práve v Kafarnaume na morskom pobreží na hraniciach Zabulona istý čas býval Pán Ježiš a ľud, ktorý sedel v tme, videl veľké svetlo! (Mat. 4:16).

Bezpečným prístavom každého veriaceho je dnes zhromaždenie, ale musíme pamätať na to, aby sme neprišli o náš starodávny orientačný bod (hranicu), pretože naše hranice sú to, čo nás oddeľuje.

## Izachár

*(„prináša mzdu“) – nútená práca*

Izachár je vyobrazený ako „kostnatý osol silný“. Izachár znamená „prinesie mzdu“. Osol bol známy svojou schopnosťou prepravovať ťažký tovar. V 1. Paralipomenon 7:5 boli bratia zo všetkých rodín Izachára opísaní slovami „udatní muži“. Boli to muži, ktorí rozumeli časom, a tak vedeli, čo má Izrael robiť. Ale Písmo o nich tiež hovorí, že Izachár sa podvolil nátlaku a ochotne sa stal služobníkom (1. Moj. 49:15). Tak sa stalo, že Izrael bol otrokom v Egypte, musel platiť daň a v čase Ester kráľ Ahasver zatažil túto krajinu povinnosťou odvádzať poplatok (Est. 10:1).

Musíme si dávať pozor, aby sme neskončili pod otroctvom sveta, alebo tela.

*Dán („súdenie“) – Falošná nádej*

Dán sa v 1. knihe Mojžišovej málo spomína, avšak v črtách tohto pokolenia sa prejavuje charakter hada.

Pokiaľ ide o „súdenie“, môžeme tento ľstivý charakter Dána najlepšie vidieť v knihe Sudcov. Samson bol sudcom Dánovho pokolenia a bol príkladom slepoty tohto národa. V 12. kapitole 1. knihy Kráľov postavil Jeroboám v Dáne modlu, aby ju ľudia uctievali namiesto toho, aby išli do Jeruzalema.

Medzi 144 tisícmi zo 7. kapitoly Zjavenia sa nespomínajú žiadni ľudia z Dánovho pokolenia. Ako prví sa spomínajú ľudia z Júdovho pokolenia, ktoré poukazuje na Krista a Dánovo pokolenie je s najväčšou pravdepodobnosťou vynechané kvôli jeho modlárstvu (5. Moj. 29:18–21), čo poukazuje na Antikrista, ktorý bude vládnuť (ako sudca) nad Izraelom s podporou samotného Satana a hlavy oživenej Rímskej ríše. Izrael bude hľadať a očakávať skutočného vysloboditeľa a ich modlitba bude vypočutá.

Bodom zvratu v tejto kapitole (1. Moj. 49) je 18. verš. Táto modlitba nás privádza do lepšieho svetla, v ktorom osudy Izraela nadobúdajú jasnejšie farby. Kiežby sme aj my poznali silu tejto modlitby: „Na tvoje spasenie očakávam, Hospodine!“

### **Gád („jednotka“) – Posledný útok**

Gád sa spolu s Rúbenom usadil v oblasti za riekou Jordán a Mojžiš im hovoril: „Gád, zástup ho bude zovierať, ale naposledy on zovrie“ (v. 19). Tak sa stalo, že tento národ premohli Sýrčania a Chaldejci a vzali ho do zajatia; nie je to však nič v porovnaní s mocou Antikrista, ktorý ich v budúcnosti premôže (Zjav. 11:7).

Pavel píše: „a tak bude celý Izrael spasený,“ (Rim. 11:26). Zjavenie 17:14

hovorí: „... Baránok zvíťazí nad nimi, pretože je Pánom pánov a Kráľom kráľov,...“. Nech nám Boh pomáha, aby sme boli „premožiteľmi“.

### **Aser („požehnaný“) – Tučnosť zeme**

Niektorí hovoria, že sa Aser ako pokolenie stratil v zajatí, ale to je založené na falošnej „britskej izraelskej teórii“. V 2. kapitole Lukáša môžeme vidieť prorokyňu menom Anna z pokolenia Aserovho, ktorá nechcela odísť z chrámu. Takého vznešeného a Boha milujúceho srdca bola Anna; toto však siaha ešte ďalej, až do obdobia vlády Kráľa kráľov, pretože čakala na „vykúpenie Jeruzalema“. V ten deň sa budú modliť: „chlieb náš každodenný daj nám dnes“ a budú sa tešiť z tuku zeme, keď bude toto Kráľovstvo „ako v nebi tak i na zemi“.

Podme aj my „okúsiť a vidieť, že Pán je dobrý“ a sýtiť sa „kráľovskými pochúťkami“, ktoré pre nás Kristus pripravil.

### **Naftali („zápas“) – Sloboda národa**

Najmenší z týchto obrazov je aj jedným z najkrajších, pretože sa pozeráme na národ, ktorý je teraz „vyvedený na slobodu“, ako jelenica, ktorá sa pohybuje po krajine a chce povedať niečo krásne – ktorá „rozdáva dobré (hebr. „krása“ alebo „elegancia“) slová.“

V čase Jakobových ťažkostí musel Jozef dokázať slová svojich synov – „a vaše slová sa dokážu, že sú verné, a nezomriete“ (1. Moj. 42:20). Slová človeka hovoria o jeho charaktere a v Naftalim vidíme obnovenie charakteru tohto národa po Božom zásahu, keď budú môcť vziať do úst slová Žalmu

23:6: „Áno, len dobré a milosť ma budú sledovať po všetky dni môjho života, a budem bývať v dome Hospodinovom dlhé časy.“

Debora bola z kmeňa Naftaliho a spievala „krásne slová“, ale slová Dávidovej piesne nádherne vystihujú proroctvo o Naftalim: „moje nohy robí podobnými nohám jelenice a postavuje ma na mojich výšinách“ (Žalm 18:33).

Naše slová by mali byť krásnymi slovami, ak vieme, čo znamená byť oslobodený a máme mať rozviazaný jazyk mocou vykúpenia.

### Jozef („On pridá“) – Plodný strom

Keď prišiel Jakob k Jozefovi potom, ako požehnal Efraima a Manassesa, musel mať v očiach úsmev aj slzu, pretože si istotne spomenul na deň, kedy jeho milovaný syn odišiel z otcovho domu odiaty vzácnou sukňou, a to viedlo k jeho predaniu do otroctva. Ale aká sláva nasledovala za tým! Všimnime si, že iba Jozefa a Júdu oslovuje v druhej osobe. A má na to dobrý dôvod!

Život Jozefa je plný ovocia, rovnako ako aj život nášho nebeského Jozefa. Alžbeta povedala Márii: „... požehnaný plod tvojho života!“ (Luk. 1:42), no Pán Ježiš povedal: „ak nezomrie pšeničné zrno, keď padne do zeme, zostane ono samotné; ale ak zomrie, donesie mnoho úžitku“ (Jána 12:24). Studňa (1. Moj. 49:22) alebo prameň, ktorý zavlažuje korene, je Kristus. Zomrel a vstal z mŕtvych, a tak sa tento národ jedného dňa stane plodným stromom, pretože je zakorenený v Kristovi, ktorého nám Písmo opisuje slovami „pastier, kameň Izraelov“ (v. 24). Jozef bol dobrý pastier, ale po svojom

predaní, keď sa staral o stáda svojich bratov v Egypte, sa stal „veľkým pastierom“.

Všimnime si slová „Mocný Boh Jakobov“. Jozef nikdy nevidel Boha, ale žil pre Neho. Všetku svoju nádej zameril na veci, ktoré boli hore; jeho požehnanie je nebeské, od Toho, ktorému všetko patrí – El Šaddaj. My poznáme oboch, Jakobovho Boha, ktorý je našou pomocou, i El - Šaddaj-a, ktorý je naším požehnaním zhora. Toto proroctvo sa pozerá aj do budúcnosti, pretože spomína „hranice večných brehov“ (v. 26). Jozefovi bude naveky patriť dvojnásobný diel, pretože kniha proroka Ezechiela 47:13 opisuje hranice tejto krajiny za tisícročného kráľovstva a Jozefovi budú skutočne patriť dva diely.

Kiežby sme vedeli, ako zostať oddelení od sveta (Egypta) – v ňom, ale nie z neho!

### Benjamin

(„syn mojej pravej ruky“) –  
Oblúbený Syn

Naše uvažovanie sme začínali zlyhaním prvorodeného syna, ale končíme ho synom pravej ruky. Písmo opisuje Benjamina ako vlka požierajúceho a rozdeľujúceho korisť. Toto je obraz slávneho víťazstva Izraela nad jeho nepriateľmi – víťazí „v Jozefovi“, ktorý už nie je služobníkom, ale trhá každého, kto mu stojí v ceste. Pán Ježiš Kristus bude kralovať, kým Mu Otec nepoloží všetkých nepriateľov pod nohy.

Vďaka Bohu za to, že aj my máme víťazstvo v Kristovi a „rozmanitého blaženstva v tvojej pravici“.

# VEĽKÉ EVANJELIUM

## Veľké evanjelium: Rimanom 8:1

John Miller

„**A** tak teraz už nieto nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa Ducha.“

Aké úžasné slová! Žiadne odsúdenie! V tomto verši je večné požehnanie. Je v nich však aj jedna podmienka: „tí, ktorí sú v Kristovi Ježišovi“. A slová „nijakého odsúdenia“ pripomínajú ďalšiu frázu z Božieho Slova: „už je odsúdený“ (Jána 3:18). Tento protiklad nám pripomína, že sú len dve skupiny ľudí: tí, ktorí sú „už odsúdení“ a tí, ktorí sú v Kristovi Ježišovi a nie sú hodní „nijakého odsúdenia“.

Keď som patrilo do jednej veľmi prísnej náboženskej skupiny a premýšľal som o večných veciach, často som mal nejasný pocit zlej predtuchy odsúdenia. Bol som nábožný, ale nespasený. Keď začal do môjho života zasahovať Boh, uvedomil som si, že nie som niekde medzi nebom a peklom, ale že na mne zostáva Boží hnev (Jána 3:36) a už som odsúdený.

Ľudia časom vynašli veľa „spôsobov“, ako sa môžeme dostať do neba. Niektorí hovorili, že Ježiš zomrel za nás, ale my stále musíme splniť svoju časť a žiť dobrý život. Raz som

sa zúčastnil zhromaždenia, kde sa kázala dobrá zvesť o Kristovi, no na konci mi povedali, aby som sa modlil spolu s rečníkom, keď sa prihovárал za hriešnikov. Vtedy mi tvrdili, že ak to urobím úprimne, v tej chvíli budem spasený. Existuje aj taká skupina veriacich, ktorá káže, že sa musíme naučiť, ako zomrieť sami sebe, a až potom môžeme byť spasení.

Základnou zložkou, ktorá celkom iste chýba týmto „samospasiteľným“ falošným evanjeliám, je Božie Slovo. To nám hovorí, že naše hriechy nás oddeľujú od Boha (Iza. 59:2). Človeka istotne zasiahne, keď si uvedomí, že Písmo jasne hovorí, že nie sme dobrí ľudia, ktorí sú na ceste do neba, ale hriešnici, ktorí sú už odsúdení (Rim. 3:23; Jána 3:18).

Keď pochopíme, že sme vinní a svojím hriechom sme popierali svätého Boha, vtedy poznávame, že je úplne zbytočné snažiť sa uspokojiť Ho naším dobrým životom, alebo sa pokúšať zomrieť samému sebe, alebo opakovať modlitbu hriešnika. Je len jedna Osoba, ktorá môže uspokojiť našu veľkú potrebu a to je Kristus Ježiš, ktorý prišiel na svet spasiť hriešnikov!

V liste Rimanom 2:4 čítame: „A či pohrdaš bohatstvom jeho dobrotivosti, znášanlivosti a zhovievavosti nevediac, že tá dobrota Božia vedie ku pokániu?“. Pravé pokánie znamená vyznať, že Boh má pravdu, a súhlasiť s Ním v tom, že za náš hriech sme hodní Božieho

hnevu a súdu. Potom sme schopní vidieť úžasné spasenie hriešnikov a nájsť svoje útočisko v Kristovi.

Keď sme prešli zo smrti do života (Jána 5:24), rozumieme tým vzácnym slovám: „A tak teraz už nieto nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi,...“. Sme navždy oslobodení spod otroctva a trestu za naše hriechy a môžeme s úžasom prijímať Božiu lásku. A čo vy? Kde sa nachádzate, keď uvažujete o týchto dvoch protikladoch? Ste v Kristovi Ježišovi a nepodliehate žiadnemu odsúdeniu? Alebo ste už odsúdení? Ak budete činiť pokánie a odvrátite sa od svojich hriechov k Pánovi Ježišovi Kristovi, zachráni aj vás. Dá vám to úžasné postavenie, v ktorom už niet žiadneho odsúdenia! A budete Ho milovať, pretože On prvý miloval nás (1. Jána 4:19).

## Velké evanjelium: Rimanom 8:32

Justin Pratt

„**K**torý to neušetril vlastného Syna, ale ho ta dal za nás za všetkých, ako by nám s ním potom i všetkého nedaroval!“

Boh robí všetko, čo môže, aby sme boli podobní Jeho Synovi, aby sme boli ako Pán Ježiš. Boh nás nesmierne požehnal, aby to tak naozaj bolo. V skutočnosti nám tento verš hovorí, že dal to najlepšie z neba i všetko ostatné, aby dosiahol Svoj cieľ. Neušetril na ničom, len aby nás mohol prijať ako synov vo Svojej rodine.

Závažnosť nášho problému však

zodpovedala hodnote Jeho Daru. Pred Bohom sme hriešnici, pretože sme nespĺňali štandard Jeho slávy (3:23). Sme bezbožní a nevyznačovali sme sa žiadnou z vlastností Božej rodiny. Odcudzili sme sa Bohu a nemohli sme sa k nemu priblížiť so svojimi vlastnými zásluhami. A Boh to vie lepšie, ako my! Ale namiesto toho, aby nás vylúčil z Jeho plánov ako beznádejný prípad a namiesto toho, aby znížil kritériá vstupu do Jeho rodiny na úroveň, ktorú by možno mohlo dosiahnuť pár vyvolených, pripravil nám dokonalý dar, aby uspokojil nás, aj Seba. Daroval nám Svojho vlastného Syna – dokonalého Človeka, Pána Ježiša – ako Toho, v ktorom a prostredníctvom ktorého môžeme byť napravení a prijatí ako synovia do Božej rodiny.

Jedinečnosť tohto Daru je odrazom srdca tohto Darcu. Problém nášho hriechu je ľudsky neprekonateľný a jeho odmenou je smrť (6:23). Preto bolo potrebné zaplatiť za hriech smrťou, inak by bola ohrozená spravodlivosť. Ale kto za neho mohol zaplatiť? Mohol niekto z nás zomrieť za náš hriech? Tohto sa ujal Pán Ježiš. Boží večný Syn, ktorý má dokonalý a nezrušiteľný vzťah so svojím večným Otcom. Jeho nám daroval prostredníctvom panny Márie, aby On vydal Svoj dokonalý život v smrť za náš hriech. On je jediný Syn, v ktorom našiel Otec zaľúbenie, ale Boh miluje aj nás úplne rovnakým spôsobom. Boh Ho vydal na kríž, aby tak zaplatil za náš hriech a aby sme my mohli zaujať Jeho miesto v nebi!

Vel'korysosť tohto Darcu je však väčšia, ako tento Dar. Boh teda

nezostáva len pri tomto. Po vyriešení nášho problému s hriechom nás víta vo Svojej rodine. Keď sa tak stane, stávame sa synmi v tejto rodine, a Jeho oči na nás neprestajne hľadajú. Nikdy nás neopustí. Sme oslobodení spod moci hriechu, čo Mu umožňuje formovať nás podľa obrazu Jeho Syna, ktorého neušetril, aby nás zachránil. A zmobilizoval na to všetky nebeské zdroje.

Vyvoláva to však otázku: Koná v našom živote Boh a formuje nás do podoby Pána Ježiša? Ak nie, je to preto, že sme neboli ochotní prijať Jeho Dar a dary. Náš verš vám hovorí, že Boh milostivo, bezvýhradne dáva. Dáva nám Svojho Syna, Pána Ježiša ako odpoveď na náš problém s hriechom a nikdy neprestane dávať, kým nedosiahne Svoj cieľ. Je naše srdce zatvrdené, naša myseľ uzavretá pred Jeho darmi?

Prijmeme tento Dar, Jeho Syna, na našu večnú slávu – ak Ho niekto odmietne, bude vo večnom zahynutí!

## Veľké evanjelium: Rimanom 10:9

Crawford Brown

### Skutočný kresťan

V niektorých krajinách a v určitých kruhoch je moderné nazývať sa kresťanom. Toto myslenie viedlo k tomu, že mnohí ľudia sa považujú za kresťanov bez toho, aby pochopili, čo to v skutočnosti znamená. Rimanom 10:9 jednoducho a jasne vysvetľuje, kto je skutočný kresťan.

### Výzva

Náš text začína takto: „Lebo keď vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami“. Ježiš je krásne meno toho jediného vo vesmíre, ktorý nás môže zachrániť pred zaslúženými večnými následkami našich hriechov. On je Ten, ktorý nás miloval a bol ochotný trpieť, „spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu,“ (1. Pet. 3:18). On je jediný Spasiteľ a jediná cesta do neba. Aby sa hriešnik stal skutočným kresťanom, musí činiť pokánie z hriechov a spolaťnúť sa iba na Pána Ježiša Krista, aby dosiahol večné spasenie.

Veľa ľudí by snád' ešte bolo pripravených urobiť tento krok a prijať Ho ako Spasiteľa; avšak vyznať „Ježiša ako Pána“ je iná vec. Ak má byť Pánom nášho života, musíme sa podriaďiť Jeho autorite v každom aspekte nášho každodenného života. To znamená, že život pred naším spasením sa líši od života po našom obrátení. „Takže ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením; drevne pominulo, hľa, všetko je nové“ (2. Kor. 5:17). Skutočný kresťan je človek, ktorého život Božia moc úplne zmenila. Inými slovami, pravé kresťanstvo nie je len to, čo hovoríme, že sme, ale to, čím naozaj sme.

### Cena

Druhá časť verša hovorí: „a uveríš vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený“. Dobrou správou je, že je možné byť na veku spasený a mať od Boha záruku, že budeme v nebi. Zatiaľ čo toto veľké spasenie je zadarmo pre všetkých, ktorí prijímajú Krista ako Spasiteľa a Pána, jeho zabezpečenie si vyžadovalo

veľkú cenu. Pán Ježiš Kristus trpel na kríži šesť hodín a tesne pred Svojou smrťou vyhlásil: „je dokonané“. Dokončil dielo, ktoré prišiel na zem vykonať, a tak otvoril novú cestu pre kajúcich hriešnikov, aby vstúpili do neba výhradne skrze vieru v Neho.

Veľkou otázkou však je: Bol aj Boh spokojný s tým, čo Jeho Syn urobil na kríži? Keď Boh na tretí deň vzkriesil Pána Ježiša Krista z mŕtvych, dal tým Svoju pečat' na dielo vykonané na kríži. Boh je natoľko spokojný so Svojím Synom a Jeho dielom, že zaslúbil večné spasenie všetkým, ktorí z celého srdca dôverujú Kristovi.

Opäť to nie je len niečo, čo by sme hovorili iba nezúčastnene, ale skutočná skúsenosť nášho vlastného srdca. Plne sa spoľahnite na jediného Spasiteľa hriešnikov. S radosťou Ho prijmite ako Pána Svojho života, pretože Mu vďačíme za všetko, čo máme.

Drahý čitateľ, ak si ešte nie si istý, že budeš v nebi, oľutuj svoje hriechy a bezodkladne prijmi Ježiša Krista ako Pána a Spasiteľa.

## Veľké evanjelium: 1. Kor. 1:18

Donald Labbe

„Lebo slovo kríža je tým, ktorí hynú, bláznovstvom; ale nám, ktorí dosahujeme spasenie, je mocou Božou.“

Kedysi dávno rozdelil Kristov kríž dvoch zlodejov. Jeden činil pokánie, vyznal Ježiša ako Pána a vstúpil s Kristom do raja. Druhý muž hovoril

proti Kristovi a pravdepodobne zomrel vo svojich hriechoch. Kristov kríž naďalej rozdeľuje ľudstvo na dve skupiny: spasených a zatratených. Náš postoj k Bohu je určený tým, na ktorej strane kríža sa nachádzame. Preskúmame tento veľký text evanjelia v troch častiach.

### Kázanie kríža

Každý z nás by si mal vážiť každú príležitosť, ktorú nám Boh dáva, že sa môžeme podeliť o evanjelium s ostatnými ľuďmi. Vo svete plnom hriechu, neistoty a smrti stojí osamotene ako posolstvo života, nádeje a istoty od Boha ľudstvu. Slovo „slovo“ v tomto verši zdôrazňuje skôr posolstvo samotné a nie spôsob jeho kázania. Či už je to Božia svätosť a spravodlivosť, alebo Jeho láska a milosrdenstvo, posolstvo evanjelia je určené na to, aby zvestovalo Jeho vlastnosti. V Kristovom kríži sa naplňajú slová „Milosť a pravda sa stretnú; spravodlivosť a pokoj sa bozkajú“ (Žalm 85:10).

Ukrižovanie sa pod rímskou vládou vykonávalo po mnoho storočí. Napriek tomu, že ukrižovali možno desaťtisíce ľudí, v myslí nám v tejto súvislosti zostáva len jedna Osoba. Je zaujímavé, že v tomto verši nie je spomenuté ani Jeho meno. Ježišovo meno je však navždy spojené s krížom.

### Ako vnímame kríž

Tí, ktorí hynú, vnímajú posolstvo o kríži ako bláznovstvo. Myšlienka, že Boh sa stane človekom, narodí sa do chudoby, zostane bez domova, opovrhne ním jeho vlastný ľud a pribije ho na kríž, aby tak zachránil



nás všetkých, sa môže zdať absurdná. Toto nebol ten Mesiáš, ktorého Židia očakávali, ani ten druh spasenia, po ktorom túžili. Mysleli si, že ak nemohol zachrániť samého seba, akoby potom mohol zachrániť ich? Posmievali sa mu slovami: „Je kráľom Izraelovým, nech teraz zostúpi z kríža, a uveríme mu“ (Mat. 27:42).

Ľudstvo je duchovne slepé, pokiaľ ide o skutočný význam Kristovej zástupnej smrti. Mnohí bezvýsledne hľadajú svoj vlastný spôsob, ako získať Božiu priazeň. Väčšina ľudí sa polieha na svoje dobré skutky alebo náboženské praktiky a odmieta Boží spôsob spasenia skrze vieru v Krista. Na Golgote sme však svedkami plnosti nenávisťi človeka voči Bohu a lásky Boha k človeku.

### Moc kríža

Na rozdiel od toho my, ktorí sme spasení, sme osobne okúsili Božiu moc prostredníctvom zvesti o kríži. Naše srdcia a životy sa zmenili a naše životné ciele sú odlišné. Videli sme skutočnú krásu Kristovej osoby a odpočinuli sme v Jeho dokonanom diele. Akí sme vďační, že sme mohli počuť posolstvo o kríži! Žasneme nad Božou múdrosťou a mocou prejavenu v Jeho pláne odstrániť hriech a vyvýšiť Jeho Syna.

Rovnako, ako umierajúci zlodej v tej ďalekej minulosti, oľutujte aj vy svoj hriech, prijmite Krista ako svojho Spasiteľa a prijmite Božie odpustenie.

*„Rád rozprávam ten príbeh!  
O Tvojej vôli nech svedčím aj v sláve.  
Hovorím ten starý, prastarý príbeh  
O Pánovi Ježišovi a Jeho láske.“*

## Veľké evanjelium:

# 1. Kor. 15:3-4

Reuben Miller

„**T**o je najdôležitejšie!“ Niekedy sa tento výraz používa takmer bezmyšlienkovite po výrokoch typu „Aspoň sme sa pobavili!“ alebo „Aspoň som za to dostal peniaze.“

Keď bol Pavel asi päť rokov pred vynesím týchto slov v Korinte, kázal to najdôležitejšie. Teraz im túto základnú pravdu pripomína. Nezaoberal sa teda ničím iným, iba tým „... prvým...“, že Kristus zomrel za naše hriechy... a že bol pochovaný a že v tretí deň vstal z mŕtvych podľa písem“ (1. Kor. 15:3-4).

Keď zhrnieme náš život, od kolísky po rakvu, hlavnou vecou nebude to, koľko peňazí sme zarobili alebo koľko zábavy sme si užili, ale či sme osobne prijali, že Kristus zomrel za vaše hriechy.

Smrť, pohreb a vzkriesenie Pána Ježiša boli v súlade s Písmom. Pavel nešíril senzačné správy z ulice, ani výmysly filozofov. Pavel kázal v Korinte iba to, čo bolo v súlade s Písmami Starého Zákona. Panna počala a porodila syna a dala mu meno Immanuel (Iza. 7:14), Boh s nami! Pánov Duch spočinul na Ňom (Iza. 11:2) a učil v podobenstvách (Žalm 78:2). Napriek tomu Ním ľudia opovrhli a zavrhlí Ho; Bol zranený pre naše priestupky, zdrvený pre naše nepravosti (Iza. 53:3, 5). Keď zomrel a pochovali Ho, Boh nedovolil Jeho telu vidieť porušenie (Žalm 16:10),

ale vzkriesil Ho z mŕtvych, aby sa stal živým Spasiteľom všetkých, ktorí veria v Neho! Pavel kázal iba to, čo Starý Zákon vopred predpovedal.

Kristus zomrel za naše hriechy. Od Pádu v rajskej záhrade nakazila hriešna povaha každého človeka, ktorý sa kedy narodil. Kvôli hriechu sme v nepriateľstve voči Bohu. Kvôli tejto našej prirodzenosti, Boh v nás nemá záľubu, ani my nemáme radosť zo zbožnosti. Snažíme sa páčiť sami sebe a nastavujeme si vlastný štandard morálky a spravodlivosti. Ale keď porovnávame naše životy s Božou svätou normou, poznávame žalostný výsledok - žiadny človek v tom nie je výnimkou. Bezohľadu na rasu, pohlavie alebo sociálno-ekonomické postavenie, v Božej súdnej sieni sme všetci uznaní vinnými a čaká nás rozsudok večného odlúčenia od Boha v pekle a ohnivom jazere. Ak sa za nás nenájde zástupná obeť, určite zahynieme.

Ale počujme slová nádeje: Kristus zomrel za naše hriechy! Práve pre to, čo ma oddelilo od Boha - môj hriech - Kristus zomrel, odstránil ho odo mňa, aby som mohol byť zachránený od budúceho hnevu.

Kristus nielenže zomrel, ale bol aj pochovaný a na tretí deň vstal z mŕtvych. Dokonal Svoje dielo a porazil smrť, takže Ho Boh vzkriesil zo smrti a posadil po Svojej pravici. Jeho vzkriesenie zaručuje, že tí, ktorí Mu dôverujú, budú tiež jedného dňa vzkriesení zo smrti a budú s Ním navždy.

V našom uponáhľanom živote - je potrebné zaplatiť účty, je potrebné sa postarať o deti, o ich vzdelanie,

výlety, udržiavať vzťahy, pracovať - v prvom rade sa však treba uistiť, že máme to najdôležitejšie. Život na zemi je dočasný; naše telo umiera vďaka hriechu, ktorý v nás pracuje, čo má samozrejme svoje dôsledky. Keď však bude naše telo ležať bez života a naša duša sa postaví pred Boha, musíme si byť istí, že máme to najdôležitejšie - že Kristus zomrel za naše hriechy. Inak by ste žili úplne zbytočne.

## Velké evanjelium: 2. Kor. 4:4-6

Paul Thiessen

### Svetlo z temnoty

„**B**oh tohoto sveta oslepil zmysly, zmysly neveriacich, aby sa im nezablesklo osvietenie evanjelia slávy Kristovej, ktorý je obrazom Boha... Lebo je to Boh, ktorý povedal, aby sa zo tmy zaskvelo svetlo, ktorý sa zaskvel v našich srdciach...“ (2. Kor. 4:4, 6).

Tma a svetlo. Slepota a videnie. Boh tohto sveta a Kristus. Tieto verše sú plné protikladov a privádzajú nás k trom udalostiam z Biblie, kde z tmy zažiarilo svetlo.

### Pri stvorení

Príkaz, ktorý vydal Boh, spôsobil, že svetlo zažiarilo z tmy v prvý deň stvorenia, čím sa začal kolobeh dňa a noci. Písmo používa túto udalosť ako ilustráciu evanjelia, pretože, keď Kristus prichádza do temného srdca, prináša čisté svetlo!

Slepota vstúpila do života človeka

vtedy, keď diabol zahalil pravdu do lži a presvedčil Evu o tom, že Boh pred nimi sebecky zatajuje Svoje poznanie. Tento nepriateľ takto až dodnes oslepuje duše, používa náš egocentrizmus, bezbožnú filozofiu a nemorálnosť. Chce zabezpečiť, aby nikto jasne nevidel svetlo Krista Spasiteľa a použije čokoľvek, aby nás oslepil.

Cieľom tejto temnoty je dostať nás na šikmú plochu hriechu, ktorá vedie do jamy skazy. Každá ľudská bytosť sa narodí na tejto ceste ako hriešnik a zostáva v temnote, pokiaľ nerozpozná svoj stav a nehľadá svoju záchranu. Svetlo slávneho Kristovho evanjelia zažiarilo, aby odstránilo túto temnotu.

### Na Golgote

Je celkom isté, že tri hodiny chýbajúce denné svetlo v čase, keď Kristus visel na kríži, patrí medzi neočakávané, úctu pôsobiace a všeobecne známe udalosti. Táto hlboká, hustá temnota hovorí o hriechu sveta, ktorý na seba vzal Pán Ježiš vo Svojom tele na dreve kríža. Tam sa Boh vysporiadal s hriechom tak, že odsúdil Krista, ktorý sa za nás stal hriechom.

Výnimočne jasné svetlo Pána Ježiša bolo také slávne preto, že bol Kristom. Slová Pána Ježiša: „Je dokonané“ svedčia o tom, že dokonal dielo spasenia a svetlo zvíťazilo a žiarilo z tmy. V okamihu, keď boli uspokojené všetky Božie požiadavky, tma pominula.

Víťazstvo nad temnotou bolo možné iba vďaka tomu, že Pán Ježiš Kristus je obrazom Boha a Boh je Svetlo. Kristus je Svetlo života, ktoré

zažiarilo z Golgoty a tma utiekla. Jeho moc nad diablom a temnotou znamená, že má tiež moc priniesť svetlo duši stratenej v temnote hriechu.

### Pri obrátení

Vek, v ktorom žijeme, je vekom boha, ktorý aj dnes usilovne pracuje na tom, aby každú dušu udržal v temnote, aby ju neskôr priviedol do večnej temnoty. Ale skutočný, pravý Boh nám ponúka príležitosť prísť ku svetlu. Zostanete teda zaslepení bohom tohto sveta, alebo prijmete Svetlo evanjelia?

Boží Kristus svieti vo tme ako jasné svetlo, a osvetľuje dušu. Keď takéto svetlo zasvieti, tma musí odísť. Toto je aj skúsenosť každého človeka, ktorý prichádza ku Kristovi. Namiesto toho, aby zostával vo tme, môže sa stať dieťaťom svetla.

**„Lebo tento Bôh je naším Bohom na večné veky.“ (Žalm 48:15)**

Jeden z najviac stresujúcich aspektov života je dočasná povaha aj tých najbližších vzťahov; nakoniec sa musíme rozlúčiť aj s najbližšími priateľmi, ktorých lásku a priateľstvo sme tak dlho požívali a tešili sa z nich.

Aké vzácne a upokojujúce je poznanie, že Boh, ktorý je naším Otcom, večný Boh, na ktorom denne závisíme, tu vždy bude pre nás. Nikdy nenastane chvíľa, keď by bol náš vzťah s Ním ukončený; keď už viac nebudeme môcť prijímať Jeho pomoc, či keď sa už k Nemu nebudeme môcť modliť. On je osobný Boh, mocný Boh, ľútostivý Boh a vďaka za to, že je aj večný Boh.

Okolnosti sa menia; priateľstvá končia; veľa vecí v našej budúcnosti je neistých a neznámych, ale On zostáva a bez ohľadu na zmeny, ktoré iste nastanú, „tento Boh je naším Bohom na večné veky“.

*Nesmrtelný, neviditeľný, jediný múdry Boh,  
Skrytý našim očiam v neprístupnom svetle,  
Požehnaný, slávny, starodávny dní,  
Všemocný, víťazný. Tvoje meno chválime.*



[www. slovo pravdy .com](http://www.slovo pravdy .com)



ISSN 1451-1991